

Revistă premiată cu medalia și diploma „Pamfil Șeicaru” pentru literatură 2008

Climatē

32

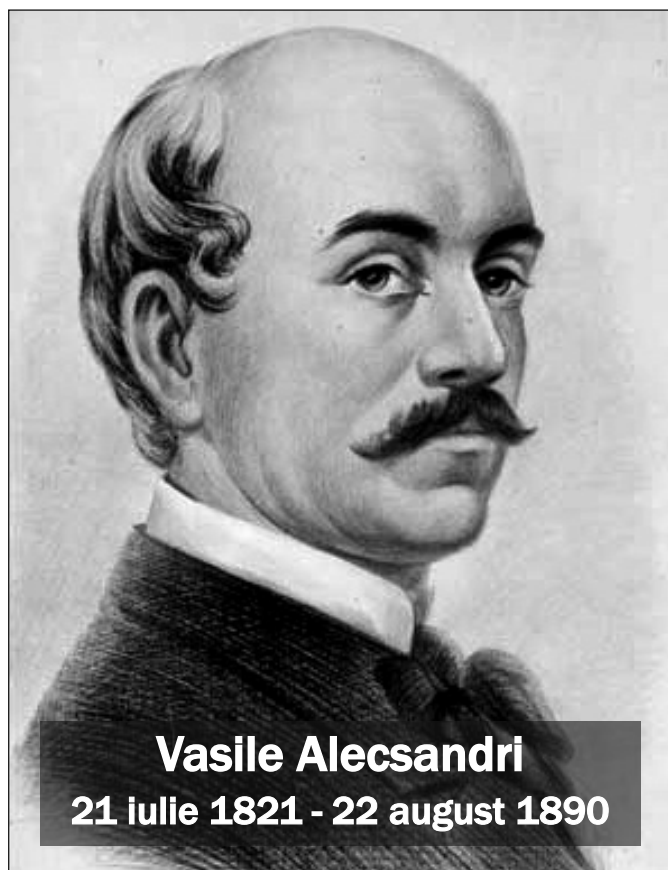
Director fondator:
Ion Iancu Vale

literare

Anul 4
iunie-iulie
2010

Revistă literară și de cultură românească
Fondată: mai 2007

Apare sub egida Consiliului Județean Dâmbovița

Din cuprins:

● Istoria canonică a literaturii române

pagina 5

● Școala de poezie:
„Conspirațiile celeste”...

pagina 15

● Meritocrația -
bunul național
pierdut și regăsit

pagina 17

● Bucurla simulată și
fericirea gândită...

pagina 22

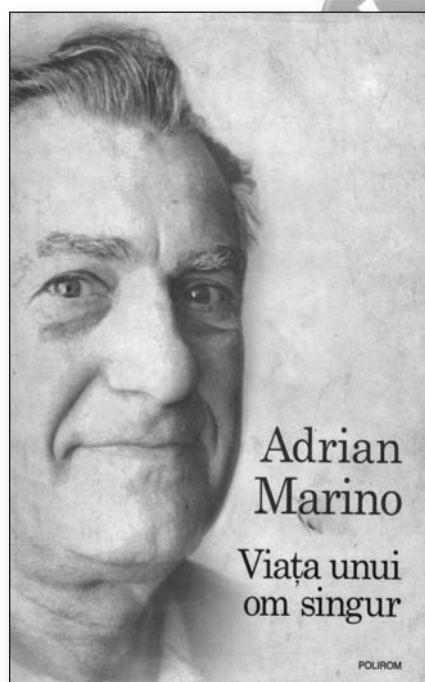
● Festivalul
 Internațional „Noptile
de Poezie de la
Curtea de Argeș”

pagina 28

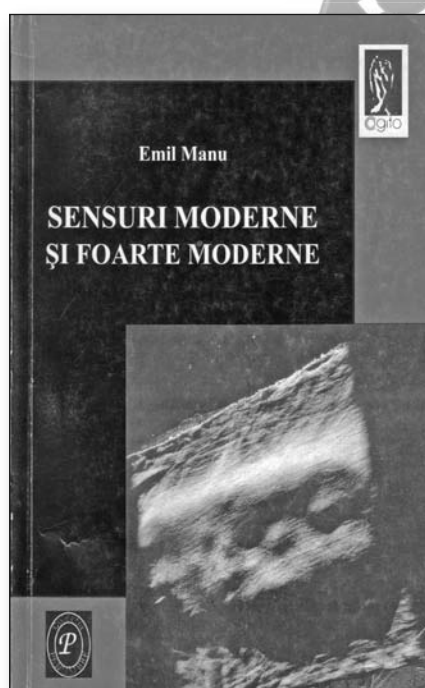
● Calul, un animal
puternic înțelept și
util

pagina 33

Din biblioteca

revistei

Climate literare

La aniversare

Cu ocazia zilei sale de naștere, 1 iulie, urăm sponsorului și colaboratorului nostru, Claudiu Duică, sănătate, putere de muncă, împreună cu tradiționalul La Mulți Ani!

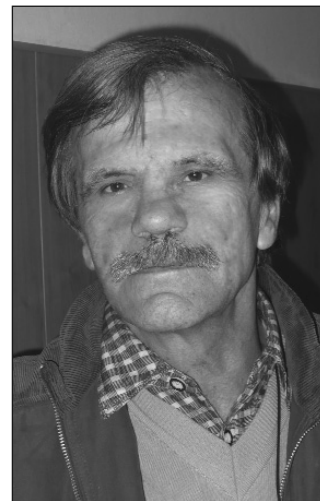
E
DIT
ORI
ALIon Iancu
ValeText despre
Ceva ce Tu nu știi

Fratelui meu Constantin, care s-a dezis

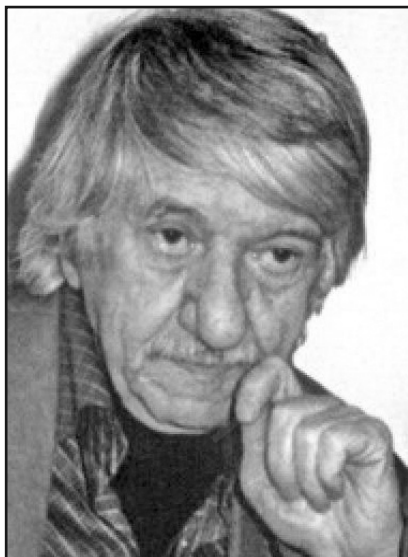
Tu omule întreg și sănătos tu n-o să realizezi niciodată pe deplin și obiectiv, ce înseamnă pentru cineva un nou rășărit de soare imposibil de privit, de la marginea unei păduri, dorința ne-realizabilă a unei plimbări absurde prin ploaie, ori un amurg sângerieu, urmărit solitar și nostalgic dintr-o fereastră. **Tu nu știi** ce înseamnă să asculți plin de spaimă bătaia propriului cord, și

să descoperi în oglindă pământul care-ți inundă fața. **Tu nu poți** avea un etalon pentru a aprecia o vizită intempestivă, însoțită de o simplă și caldă îmbrățișare, sau să tânjești după o privire în care să nu citești mereu doar compasiunea. **Tu nu poți** înțelege ce înseamnă cu adevărat, să

vrei fărâmiturile de la o ultimă cină cu viața, îngrozit că fiecare clipă următoare poate fi cea de pe urmă. **Tu nu știi** omule întreg și sănătos până nu ți se va întâmpla și ție, că cea mai cumplită moarte este cea cu care umbli în spinare, sau pe care o vezi și o aștepti să vină implaca-

bilă, făcându-te, ca neputincios și înfrânt, să accepți fără crâcnire Tot, sau să te răzvrătești și să te dezici de Tot, murind singur dar liber.

Poeme de Mircea Micu

(31 iulie 1937 - 19 iulie 2010)

Care-l tot trag de două mii de ani!

Din ochiul drept, din ochiul stâng.

Nu pot să dorm și-ascult tăcut și pal
Cum bate lung un clopot în Ardeal...

Ascuns în pasăre

Eram în pasăre ascuns
Uns cu nesomn, de noapte uns
Și în lumina diafană
Pierdeam încet câte o pană.
Ele cădeau în leneș dans
Purtându-și jertfa în balans
Și-mi era frig și tot mai gol
stăteam pe un pustiu atol
Depart, poate lângă mare,
Lângă un țărm albit de sare.
A început să ningă lin
Și m-a acoperit puțin
Zăpada ca o mângâiere
Căzând din două emisfere.
Eram în pasăre ascuns
uns cu nesomn, de rouă uns
Și am început încet să plâng

Dor de cai

Eu sunt copilul ce visează
În orice noapte numai cai.
Sălbatici năvălași și tineri
Trecând spre mine în alai.

Coamele lungi, electrizate,
Îmi lasă dâre pe obraz
Și când nechează se-nfioară
Foșnind pădurile de brazi.

Aburul lor din nări brumate
Închipuie sub geam stafii.
Ei sunt uitarea amânată,
Sufletul foștilor copii.

Îi văd în bezna nopții mele
Cu insomnii fără teme
Și mi-e atât de dor de dâșșii
Cum numai grecilor de Zei.

Aud un clopot

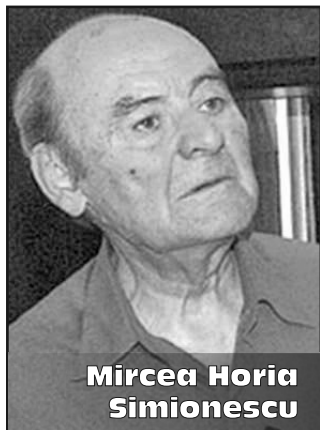
Aud un clopot în Ardeal, departe,
Cum liniștea în două se desparte.

Bate prelung și dăngățul îi sună
Ca și cum cineva ar bate-n lună.

Eu îl ascult sunând ca pe-o uimire
Din milenara lui neadormire.

Prin aerul de zvon electrizat
Pare că-i un suspin îndepărtat.

E ca suspinul dușilor țărani

**Mircea Horia
Simionescu**

Mircea Horia Simionescu

ANTON Propagandist al unei secte falimentare, venea uneori în casa noastră din Calea Domnească și, găsind un moment de bună dispoziție generală, se așeza pe un scaun, în sufragerie. Netezindu-și părul cu cărare pe mijloc începea:

- Domnului nu îi sunt indiferente căile prin care ajungem la el... căci toți ne îndreptăm către împărăția lui ca niște șobolani către slănină, de aceea ne arată prin cuvântul său sfânt pe unde să mergem spre a ajunge mai repede...

- Asta așa e! aproba mama, care n-a contrazis niciodată pe nimeni. Dovadă e Biblia.

Apoi continua să așeze masa.

- Dar cunoscut e de toți că fariseii și cărturarii, depărtându-se de la adevăr, au înțeles altfel lucrurile decât voia Domnul..., observa Anton, împăturindu-și domol batista și așezând-o la piept, în buzunarul puțin descusut.

Tata, iubitor al logicii, își scotea nasul din paginile Universului, unde tocmai găsisese un anunț

amuzant, și intervenea:

- Vezi că te încurci, domnu' Anton? Dumneata pleci de la o premisă falsă, de la o prejudecată, aceea că fariseii se depărtează din capul locului de adresă, de adevăr. Îți este ușor apoi să deduci că ceea ce spun ei e fals. Dar, dacă stai să te gândești...

- Domnule căpitan..., suspina neclintitul Anton, făcând o figură plângărească ca aceea a lui Iisus încoronat cu spini.

- Apoi, să-ți spun drept, continua tata, pe mine mă plictisesc de moarte problemele astea care te preocupă pe dumneata. Esențialul este că până la urmă toți ne ducem acolo... Cel puțin să facem bine ceea ce ne-am propus. Că ajungem sau nu la Domnul, cum i-o fi zicând, e povestea cu Janeta tunsă...

- Vai, să nu supărați pe Dumnezeu cel adevărat! spunea! cotoiul, ofensat în convingerile sale.

- Ia, poftim, niște brânză cu pâine, domnu' Anton, intervenea mama, îngrijorată pentru buna dispoziție care se evapora. Eu gândesc că sunt lucruri ce nu pot fi discutate nici la masă, nici în pat, nici în lume și care, poate, nici nu trebuie gândite. Așa-i că e gustoasă? Și nu e sărată ca săptămâna trecută. Uite, la șervetul de colo, e curat...

Domnul Anton, care aștepta sfârșitul lumii și

trudea din greu printre păgâni pentru a sădi sămânța Domnului în suflete de piatră, mușca cu poftă din tartina cu brânză și unt, își ștergea colțul gurii și, ca să fie împăcat pentru hrana păgânească pe care o savura, șoptea pentru sine: „Dați Cezarului ce este al...“ Apoi ridica ochii în tavan și relua, cu aceeași răbdare de înger de totdeauna:

- Domnul a zis: „Te voi striga și mă vei cunoaște!“ Asta înseamnă că gândul lui rodește în fiecare dintre noi. Să-l ajutăm să rodească!

- Ei, și dumneata! se enerva tata. Mă omori cu aceleași și aceleași cuvinte fără sens! Dar înțelege odată, omul lui Dumnezeu, că eu am un punct de vedere în afara Bibliei dumitale!

Și bătea cu palma în masă. Solnița în chip de olandeză se tastera.

- Cum credeți, spunea cu o blândețe speriată domnu' Anton. Oile Domnului...

- Și apoi, capacitatea de a gândi, de a iubi, de a huli, mă înțelege, de a

surpa credința este sădită în mine de la început, e un dat al existenței mele, înțelegând în asta și limitele. Fii sigur că nu gândesc ceea ce, din comandamente superioare, divine sau de alt fel, nu este util. Poftim: dacă Dumnezeu mi-a dat puțința să calc strâmb, o fac, e o îngăduință ce se cere onorată. În bunătațea imensă pe care i-o atribuim, nu se poate necăji pentru un asemenea fleac. Dar uitate că m-ai antrenat și pe mine în lumea dumitale de probleme irezonabile, de interogații afirmative ce nu ne lasă să mâncăm în tihnă o tartină cu brânză...

Spunând acestea, tata reintra în lectura ziarului, tușind nervos. Domnul Anton s-ar fi căzut să se aprindă, să se enerveze, să se agite. O faptură care se sprijină numai pe un pilon, odată atinsă clădirea și clătinată, se alarmează, ia măsuri de consolidare.

Va urma

**Theodor
Codreanu**

Cartea de față n-a intrat în proiectele autorului, născându-se, așa zice, sub aripa hazardului, faptul legându-se de apariția Istoriei critice a literaturii române a lui Nicolae Manolescu, personalitate considerată de prim-plan a culturii românești din ultimele patru decenii. Mai atrag atenția că nu e vorba de o scriere despre Nicolae Manolescu, adevăratul obiect fiind chiar literatura română, în complexa ei spiritualitate. Este, totodată, o invitație la o dezbatere publică privitoare la fundamentele unei istorii canonice a literaturii naționale. Cum nu practic „lecturile infidele”, în sensul de a parcurge pe sărite o carte de asemenea anvergură, am dedicat lucrării lui Nicolae Manolescu aproape două luni de lectură cu creionul în mână, cum se spune, dat fiind că ne aflăm în fața unei opere care se vrea a închide o epocă și a deschide o alta în istoria literaturii române, de la 1941, când G. Călinescu își publica monumentală Istorie a

Istoria „Canonică” a literaturii române Avertisment

literaturii române de la origini până în prezent, și până în anul de grație 2008, opul manolescian pretinzând a fi un moment de aceeași anvergură. Nici nu mă îndoiesc de faptul că admiratorii și comilitonii d-lui Nicolae Manolescu, îndrituiți și de privilegiul de a fi principalii deținători ai puterii culturale în România de azi, prin instituții și prin mass-media, nu vor întârzia de a declara apariția Istoriei... drept cel mai de seamă eveniment cultural de după al doilea război mondial. Desigur, nu același lucru ar fi fost posibil (dovadă că nici nu s-a întâmplat!) cu Istoria literaturii române de azi pe mâine a lui Marian Popa (2001, 2009), carte superioară în multe privințe celei manolesciene, prin complexitate, forță de analiză istorică și estetică, chiar dacă și-n aceea se vor descoperi erori și lacune, plus unele lungimi sociologice, pe care, autorul a încercat să le „aerisească” în a doua ediție, proaspăt revizuită și adăugită, apărută la Editura Semne din București. Cât privește cealaltă mare apariție de anvergură călinesciană, a lui Ion Rotaru (O istorie a literaturii române de la origini până în prezent,

Editura Dacoromână, București, 2006), e, din păcate, parțial, o nereușită editorială din cauza neprofesionalismului editorilor. Altminteri, autorul nici n-a mai apucat s-o vadă în librării. S-a plâns până în clipa morții de inconvenientul deprofesionalizării editurilor din România postdecembristă. Rezonanța călinesciană a Istoriei lui Ion Rotaru e chiar la vedere, prin titlu. Ar fi meritat o dezbatere publică, dar „oficialii” puterii culturale, despre care vorbeam, au înregistrat-o ca pe un simplu eveniment epigonic, de tip didactic, cum o va cataloga și Nicolae Manolescu, eliminându-l, pur și simplu, pe autor din istoria critică a canonicității literaturii române.

Marea noutate pe care și-a propus-o Nicolae Manolescu în materie de istorie literară este abandonul istoriilor de tip tradițional și consacrarea, la noi, a unei istorii de factură canonică, modelul fiind, de astă dată, cel american al lui Harold Bloom, a cărui carte, Canonul occidental, este în vogă pe plan mondial. Dar întâlnirea criticului român cu cel american s-a dovedit a fi una a vârstelor critice diferite până la a fi incom-

patibile. Nicolae Manolescu este promotorul unui ethos postmodernist, aflat, azi, în agonie, pe când Harold Bloom reprezintă ethosul transmodernității, direcția filosofică dinspre care vine fiind a neoconservatorismului american, ostil față de ceea ce autorul numește Școala Resentimentului, oglindă a mentalității postmoderne politically correct. De aici s-a născut straniul hibrid care este Istoria critică a literaturii române. Simțind riscul, Nicolae Manolescu a inventat metoda scrierii la două mâini, ceva de felul struțocămilei cantemiriene. Singurul element, aparent comun, din viziunea manolesciană și din cea occidentală a lui Bloom este esteticul, care e și fundamentul canonului. Faptul ar fi trebuit să fie o garanție pentru reușita istoriei manolesciene. Numai că autorul nostru a deformat conceptul de estetic în sensul parodicului și jocului posmoderniște, încât fatalitatea apariției struțocămilei literare n-a dispărut.

Nicolae Manolescu a încercat să împace istoria literară de tip călinescian cu istoria canonică bloomiană. Consecința: în loc de 500 - 600 de pagini, criticul a scris o mie de pagini în plus, spre a-l concura, din acest punct de vedere, pe G. Călinescu, dar fără marile avantaje ale istoriei călinesciene. D-l Ma-

**Continuare în
pagina 6**

Istoria canonică...

continuare din pagina 5

nolescu a fost nevoit să încarce nepermis „lista autorilor canonici”, abuzul său exersându-se, partizanal, în ceea ce-i privește pe autorii contemporani, ignorând regula canonică bloomiană că un autor devine canonic abia la două generații după moarte. Spre deosebire de toți comentatorii volumului manolescian, nemulțumiți tocmai de selecția contemporanilor, eu consider că eșecul istoriei vine din nerespectarea arhitecturii canonului. Paradoxal, mai degrabă a urmat această lege Ion Negoițescu, care, din nefericire, nu și-a încheiat proiectul. Nu mă miră că Nicolae Manolescu respinge și formula critică a cărții lui Negoițescu, preluându-i doar unele aprecieri critice despre scriitorii canonici.

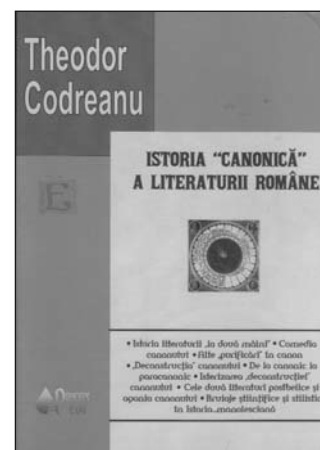
Eseul de față a fost început ca o cronică literară

obișnuită, dar s-a transformat într-o carte, una care se vrea nu o „execuție”, fiindcă, din multe puncte de vedere, Istoria critică a literaturii române este o reușită personală a autorului, talent impresionist incontestabil, cu autoritate profesională, deși cu o responsabilitate precară față de obiect. Eseul meu are o miză precisă: responsabilitatea în fața literaturii române. Aici nu poate intra în discuție „subiectivitatea” despre care se tot vorbește și-n cazul de față, fiindcă regula elementară a canonicității este ceea ce Titu Maiorescu numea impersonalitate, alt nume pentru ceea ce este obiectivitatea. Dacă Maiorescu a câștigat o „bătălie canonică”, precum ne asigură și Nicolae Manolescu, e fiindcă el s-a străduit să judece literatura și cultura, în genere, sub legitimarea adevărului, singurul indi-

ciu al obiectivității. Asta l-a ajutat pe Maiorescu să-l identifice pe M. Eminescu drept ceea ce s-a și dovedit a fi; centrul canonului național. Or, tocmai aici a pierdut bătălia Nicolae Manolescu: el s-a lăsat sedus, ideologic, de mentalitatea postmodernistă a distrugerii canonului occidental și, implicit, românesc, atacând chiar „centralitatea” eminesciană, sub pretextul că sintagma „poet național” este o „aberație” culturală.

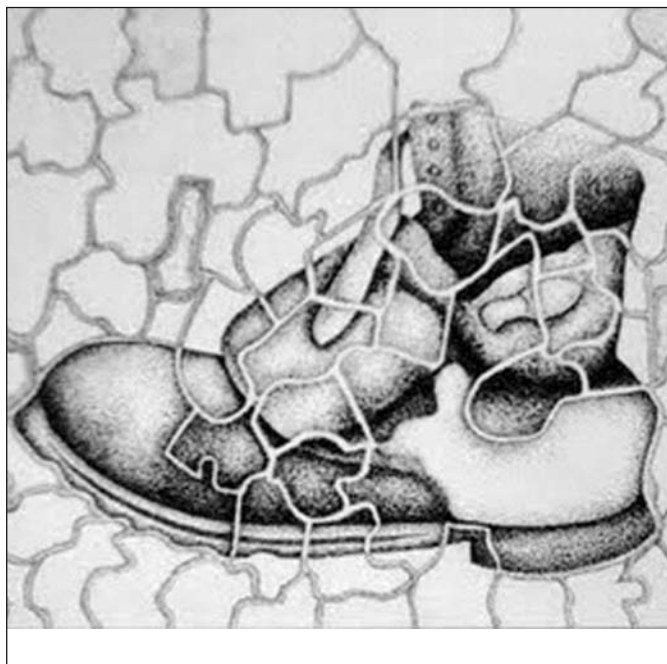
De altfel, să se observe că Nicolae Manolescu este printre puținii critici români importanți care au eșuat în fața lui Eminescu, adică în principală probă de foc a vocației critice, cum o numea Călinescu. Chestiunea este menită să ne pună pe gânduri: nu există nici un studiu serios manolescian despre geniul lui Eminescu. Faptul n-ar fi un păcat, însă, la mijloc, este vorba de un rateu, cu implicații ideologice, ale cărui rădăcini vin din perioada materialismului dialectic și istoric, când ideologia oficială respingea tot ce ținea de specificul și de spiritualitatea națională.

În fine, cartea își propune să traseze cadrul conceptual adecvat în vederea abordării unei veritabile istorii canonice a literaturii române. De aceea, principală confruntare nu e atât cu fundamentul teoretic al Istoriei... manolesciene, fundament ambiguu, eteroclit și superficial, cât cu filosofia canonului din imaginarul critic al lui Harold Bloom, unul din

marii apărători ai condiției estetice a literaturii.

Se cuvine a da o urmărire și asupra titlului acestei cărți: Istoria „canonică” a literaturii române. Întâia sugestie mi-a venit dinspre Ion Filipciuc, în una din „sentințele” sale muclite din timpul peregrinării recente la Paris și în Anglia. El îmi propunea termenul „paracanonice”, ceea ce ar fi dus la un titlu ironic, bun pentru public, dar nu și pentru intențiile lucrării. Pe de altă parte, „paracanonice” exprimă cu mult mai bine eșecul lui Nicolae Manolescu în fața canonului național și a celui occidental. Pentru o situație similară, Elias Canetti a întrebuintat conceptul de paramuzical spre a marca iluziile dirijorului ca „legiutor” în arta muzicii. Am înțeles imediat că Nicolae Manolescu a scris, la rândul-i, „o istorie paracanonice a literaturii române”, veste pe care nu i-o vor putea da nici apologetii, nici detractorii săi. De aceea, am și ales pentru eseu de față motoul din Elias Canetti. E, în definitiv, firul Ariadnei acestei cărți.

Poeme

publicate cu ocazia
zilei de naștere
a poetului

Florea Turiac

(5 iunie 1943)

cu urarea de

La Mulți Ani!

Plăceri abstracte, plăceri concrete

Ningea mereu doar cu plăceri abstracte
Prin viața lui ce atârna de-o clipă –
Biet muncitor fără-aș dori contracte
Planta grădini de zâmbet spre risipă

Cu maci de foc pe-o plictisită brazdă
Ca roșul lor să-i îndulcească starea –
Izbânda să îi fie blândă gazdă
El se lăsa vânat doar cu uitarea

De multe ori o cuibărea în sânge
Ca pe-un copil lipit la pieptul mamei –
Dar n-auzea vioara cum îl plânge
Când era trist și prins în gheara foamei

Fiori cumiți îi traversa destinul
Când pleoapele-alergau spre alte pleoape
Cu amintiri făcându-și dulce plinul
Prea ostenit avea doar somnu-aproape

Ningându-i rai pe deocheata-i carne
Când îngerii-l iertau de câte-o vină
Cu firea lui putea să mai răstoarne
Tot carul plin doar cu lumină fină

Încât târziu plăcerile concrete
Străfulgerau pe fragedele-i buze
Putând vâna cu artă de erete
Poemele, să-i fie călăuze...

Pentru plăcerea lumii

Nu este tigrul, Doamne, din mine furios –
Sălbaticile-i gheare sunt doar o adiere
De simț prin teii care susțin dulceața-n miere
Când din splendoare floarea ne ninge cu miros

Deși născut ca fiară, un înger am rămas

Strângându-mă doar rouă pe macii dați în floare
Căci numai cerul minții mă-mbată din eroare
Și fac poteci spre raiuri cu fiecare pas

Limba mai vinde vorbe nevinovate, când
Ele colindă timpul și farmecă pădurea –
Să sorb mereu lumină și s-o descarc aiurea
Pentru plăcerea lumii-mi dau sângele, cântând.

Privighetori și rai

Oceane de lumină inundă cristalinul
Prin care caii zilei-i vedeam cum merg la trap
Încât copilăria știm când își face plinul
Și-n plasele iubirii ne facem toți de cap

Că-n carne felinare de simțuri stau aprinse
Și blânzii ochi de zahăr în lacrimi se tolesc,
Din pântecul speranței iubitele învinse
Ne ning doar cu păcate de nu se mai opresc

Și-aleargă-n cer de trupuri cu tălpile pe ploaie,
Luceferi de iscoadă să facă-n simțuri praf –
Când știm că numai piatra nimic nu o înmoaie,
Pe armonia clipei mai dăm autograf.

Sub trandafirii nopții cine să ne mai culce
Când sângele ca fluviu prin carne curge-ncins
Că-nveșmântați cu stele gustăm lumina dulce
Când roua spală roșul doar macului distins.

Și dacă ne e gura ca o sperietoare
Tot limba este-aceea care colindă-n grai
Încât doar în vioara grădinii roditoare
Cei tineri vor să fie privighetori și rai.

Fluturi de dezmățuri

Un rai de trandafiri e-nscris în sferă
Grădini de iarbă emanând parfumuri
Când în ghiocul macului din seră
Este-un infern care degajă fumuri

Roind păcate și microbi în sânge
Când ning pe noi doar fluturi de dezmățuri
(Din rai un înger încă ne deplânge
Că ne-ndopăm cu astfel de ospățuri)

Nu suntem buni căci viermele din minte
Ne vinde pacea pe-obosite zile
Încât șopârla sângelui mai simte
Că fierb în noi cazane-ntregi de mile

Spre-a curăța durerile ghimpate
Din lanuri de petale ce dau miera
Norocului care ne cară-n spate
Ferindu-ne de toată-njunghierea

Victor Sterom

Fulguratii

de Victor Sterom

Florica Bud ■ Stindardul dorințelor ■ Redacția revistei „Albanezul” ■ București ■ 2010 ■ 148 p. ■ postfață de Gheorghe Grigurcu

„Poeta Florica Bud cultivă o pletoră de asociații, o textură decorativă pentru a fi privită și pipăită cu delicii. Fantezia d-sale oferă priveliștea unei senzualități metaforizate” (Gheorghe Grigurcu) Nu știu a câta carte este aceasta, apărută în ediție bilingvă română-albaneză în traducere de Baki Ymeri. Nu știu, pentru că n-am scris niciodată despre poeta Florica Bud (născută la 21 martie

1957) și cred că am pierdut mult în acest sens. Din - Stindardul dorințelor - desprind o poezie sugestivă, revelatoare, rezidând în deosebirea dintre mimesis și imaginație. E o poezie a întrupării Logosului doldora de - frânturi - de peisaje sufletești cu multe -colțuri -subtile, luminoase ori umbrite, fie de melancolia ireversibilității timpului, fie de meditația substrată psihologic și, de ce nu, ontologic. "Distrată mă lași singură cu... Aidan/Mire serafic al întrebărilor/ Cu sensuri multiple/Agile ce mă provoacă/Dând mii de bobârnace unui/ Psihic

ce tocmai pozează nud/ întins pe nisipul mării marmara/Pentru calendarul mării sale..." (p. 75) Așadar, Florica Bud crează o poezie simbolică și metaforică, al cărei suport intim este intelectul, extrem de cerebrală, căutând în interioritate să-și reprime siajul de tandrețe și cunoaștere. „Mă aflu asemeni unui/Colac salvator eşuat/Purtând cu sine un singur Supraviețuitor pe tărâmul/ Fragil al cunoașterii./ Aflați amândoi în derivă/ Ideea lui Alois mi-a produs/Durere pentru început/Urmată de înțelegere” (p. 99) Iată ce minunată cale

de supraviețuire: loc secret ori lăuntric de refugiu și de împospătare spirituală.

Mai remarc acuitatea stilistică, rigoarea, iscusința folosirii cuvântului sublimat, plin de nuanțe neașteptate, aproape șocante în demersul liric, dând mărturie de măiestria poetei Florica Bud. Voi ilustra toate aceste considerații critice cu poemul: Lut ispititor. „Alintă-mă om aflat la începuturi/Risipitor agasant de verdicte/ Veridice doar din profil mediațic./ Alungă-mă om aflat santinelă/ Pe metereze de spaimă/Din tristețe în râset/ Descopere- rindu-i tăcerii rănite/ Accente/ Psihopatologic rezonabile firii. /Remodelează-mă om de zăpada/ Ce nu va mai fi cu regrete/Nicicând așa albă... așa pură/Turnând pe nerăsuflete/ Plumb topit/în forma mea de lut ispititor.” (p. 45)

Nicolae Stanciu ■ Caravana învinșilor ■ Editura Premier ■ Ploiești ■ 2010 ■ 76 p.

„Poet matur, la volumul întârziat deliberat, stăpân pe arsenalul tehnic al poeziei, Nicolae Stanciu este una din cele mai complexe și mai stenice voci lirice pe care le-am ascultat prin intermediul albului de pagină” Astfel nota poetul Ion Stratan în revista "Contrapunct" din iunie 1988 despre -prima carte: "însângerarea zăpezilor" semnată de Nicolae Stanciu. Din multitudinea de sensuri, poetul Nicolae Stanciu se pare a că a găsit Sensul Unic spre care cu toții ne îndreptăm, mai devreme sau mai târziu, cu sentimentele decantate, purificate, trecute

prin - rugul - deceniilor trăite, mai mult ori mai puțin, cu folos, din care rămâne spre mărturie, doar - cenușa tăcerii - spulberată în patru vânturi de o mână necunoscută, implacabilă. „O, flota mea sublimă, în tragice apeluri/din pântecul de umbră, vestindu-le ca dar, /fără să știi, în setea de țărnam care te mână, / un marinar își urcă sângele înkar, /lovindu-ți în catarge cuvintele îndemn,/ ingenunchear refluxul să nu se mai întoarcă./Rămâne trunchi lumina ca o povară demnă./Și semnul răzbu-nării ascuns e-n care

barcă?” (Îngenunchear refluxul - p. 27) Un poem foarte revelator în care, cu nostalgie în glas și suflet, poetul meditănd mărturisește. "Cum coboară amiaza deplină/și umblă Dumnezeu prin cuvinte; /Vine la mine pribeagul/să mă învețe mereu/ Jocul de-a umbra, /jocul de-a întunericul greu. / Și mă lasă s-ascult/ Cum mă îmbracă lumină/Doar până la gât” (Deodată -p. 63) în fine, -Caravana învinșilor - este de fapt un poem alcătuit din infinite poeme, orice cuvânt e un poem, fiecare literă devine poezie și cum spunea Nichita Stănescu, orice respirație devine poezie. Să exemplific prin acest sublimat peisaj. "Uriășe

trofee de cerbi,/copacii-adulmecă luna./Dragostea trece tot mai rar pe aici, /Unde se aude încă răstăcind/cântecul ierbii ucise”(p. 40) Și închei - fulgurația mea - cu câteva - figuri de stil -patru - litote spiritualitate și distincte. „Lup tânăr,/ întunericul mușcă marginea zilei” „Baletistă vicleană,/ coboară moartea dintr-un surâs” „Viețile noastre/pești aurii în râu dentuneric” „Visul meu,/fir de iarbă sub cămași de asfalt” și două mini-poeme capabile să reflecteze întreaga aventură existențială. „Pară odihnă,/pe covoarele vieții/cu pas voievodal calcă moartea” „Ruga mea, /sferă galbenă/pe altar de cenușă”

Sunt momente în viața oamenilor când totul se reduce la nimic, iar nimicul capătă dimensiunile ultimei speranțe de unde s-ar putea reîntregi cândva firul altui început. Al repunerii în echilibru și firesc, suflet și sensuri. Ne vorbește despre asta, într-un limbaj cu totul aparte și cu o forță de pătrundere neobișnuită, Albina Idrizi în romanul ei, UMBRELE TURNURILOR, roman apărut în anul 2009 la București, în colaborare cu Uniunea Culturală a Albanezilor din România «Scriș în registru dramatic, pe măsura timpului și a uitării omenescului de oameni, textul la care face referire se constituie într-o mărturie însângeraată reflectând în mic, dar cum nu se poate mai nuanțat, marele exod în timp și vrere al unui popor dârz purtându-si cu mândrie istoria și rănilile pe dinaintea unei Europe adeseori ne-păsătoare la suferințele copiilor ei. Citindu-l ne-am situat inevitabil la cum-

Legământul umbrelor

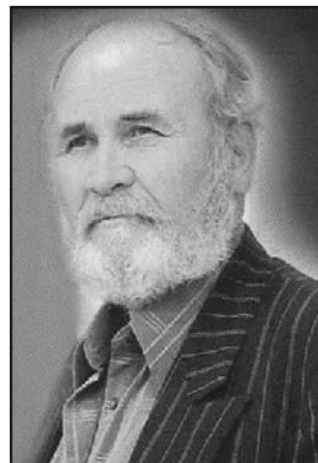
Albina Idrizi - UMBRELE TURNURILOR
Bucuresti - 2009

păna dintre dramatismul situațiilor și forța expunerii lor, semn al valorii incontestabile de care dă dovadă Albina Idrizi, întristându-ne dinspre admirație cum s-ar zice, într-un joc aproape imposibil. Sunt în carte scene zguduitoare, material autentic și probabil episodic trăit ioe viu de către autoare, ce dau contur subiectului, valoare scriiturii și mesaj cu țintă precisă într-un viitor sperat, idealist în sensul fericit al cuvântului, Balsam pentru rănilile pe termen lung, căci ne mișcăm între incertitudine și ambiguu, câtă vreme puternicii lumii împart istoria, (mai bine zis o scriu) după interese proprii și profit pe termen nelimitat. Mai e aceea suferința dinlăuntru, la purtător cum s-ar

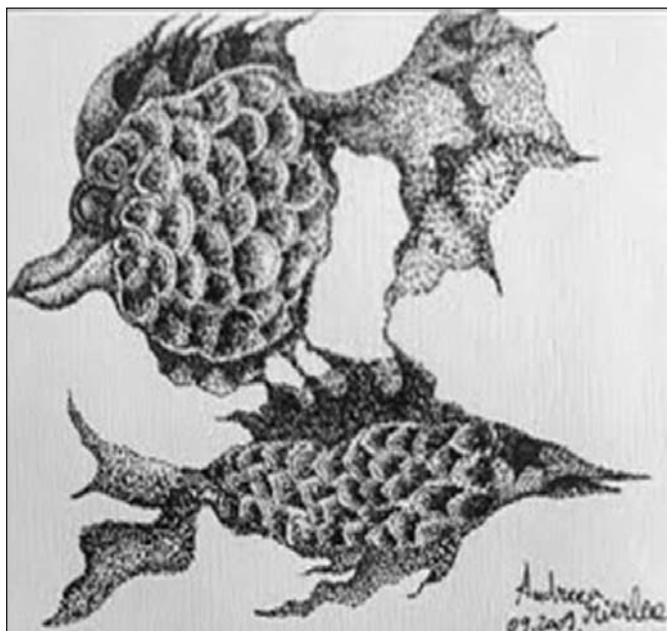
spune, cu care omul fără vină trăiește prin înțelegere, dar nu și prin acceptarea ei la nesfârșit. Turnurile Albinei Idrizi sunt semne de statornicie, de răbdare în limită, pe când umbrele lor îi însoțesc pe oameni oriîncotro i-ar purta destinul și ceasul rău, amintindu-le că drumul trebuie parcurs și invers înspre rădăcini și reșezare. Stâlpii casei albaneze cu un vultur încă ne întreg în cioplitura lor, al sfântului lemn, și pentru care visul - zbor naște mâna meșterului chiar din moartea lui, fetița bejenarilor reîntregind în imaginar păpușa sfărțată de gloanțele urii și ale neacceptării evidențelor istorice, mâncarea fiind, semnul prețuirii omului sărac pentru oricine în trece pragul casei într-un bun. gând ori împăcare, și nu. în ultimă instanță, colonelul sârb, omul trimis împotriva voinței lui să miște daturile și legi pe care mintea lui nu le cuprinde, pe care omenescul nu și le apropie. Dar, legământul umbrelor, pecete vie pe inima celor rămași, cum și pe ochii închiși ai celor plecați fără întoarcere, nu se uită și nu se iartă, căci și văzul și nevăzul au un Kosovo și-un dor peste care însăși moartea pășeste ru-

Consemnări prietenești

de Mihai
Antonescu

gându-se. Rare sunt cărțile în care găsim atâta profunzime, atâta înțelegere și mângâiere pentru ființa umană aflată la cheremul vitregiei și al urii sub steaua nenorocului. În Umbrele turnurilor am dezvelit un colț din sufletul acestor mari prozatoare care este Albina Idrizi, fiindu-i pe parcursul a numai o sută de pagini cât are cartea, bun tovarăș de înțelegere și lacrimă în numele poporului kosovar. De unde suntem, oriîncotro am pleca, oricine ne-ar trimite, o facem numai spre a avea de unde ne întoarce. Cu frunza și cu umbra ei pe inimi, cu gândul și vrerea mereu înapoi la obârșia vetrelor și-a nemuritorilor stejari «Romanul Albinei Idrizi, e și o pledoarie în numele iubirii și al vieții etern născătoare, căci, până și răul își are marginea lui, nu-i așa?

**Florentin
Popescu**

Printre multe figuri (unele evocate de mine în alte cărți), care dădeau farmec și culoare Cofetăriei „Albina”, iar mai apoi celei de peste drum de Opera Română, „Tosca”, prin anii șaizeci-șaptezeci ai veacului trecut, Toma Michinici era de departe una dintre cele mai pregnante, mai „pitorești” și mai originale, iar prezența lui la una din mese, într-un grup de generație sau de promoție studențească asigura din capul locului minute (uneori chiar ore) de destindere, de bună dispoziție, dar și de informare și instrucție.

Când intra în unul din cele două localuri atrăgea imediat atenția printr-o mapă doldora de reviste, de șpalturi și teancuri de foi dactilografiate sau scrise de mână, apoi prin zâmbetul sugubăț (ca să nu spun șmecheresc) pe care-l adresa celor câțiva cunoscuți aflați la câte una din mese, fumând sau bând tacticos din ceașca de cafea. Se înțelege că era imediat invitat să ia loc și cu toții se grăbeau să-i ofere un scaun. Nu trecea mult și noul sosit începea să-și descarce tolba (la figurat) de noi glume ori vești culese de prin târg

As al enigmaticii, dar și poet respins de cenzură: Toma Michinici

de pe la unii și de pe la alții.

Îndeosebi spre sfârșitul perioadei de timp despre care este vorba, când omul nostru lucra efectiv în nu mai știu câte locuri (bineînțeles în calitate de colaborator, fiindcă în acei ani nu știu să fi existat pentru cineva șansa de a avea mai multe slujbe la stat).

Toma Michinici cunoștea multă lume, ctreiera multe redacții și tipografii, iar spiritul lui, mereu ros de curiozitate aduna de peste tot fel de fel de bancuri, de snoave, de povești, în care el sau alții se implicau în chip direct.

Toma Michinici era de drept și de fapt recunoscut ca unul dintre cei mai buni (dacă nu cumva primul dintre ei) creator de probleme de enigmatică.

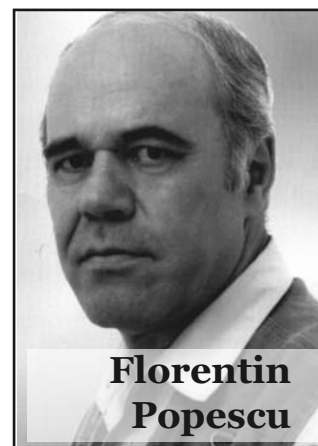
Șaradele, cuvintele încrucișate, romburile, ligamentele, rebusurile, criptogramele, în fine, întregul repertoriu al domeniului erau pentru el ceva mai mult decât familiar. Dezlegarea unui careu nu-i lua mai mult decât câteva minute, iar rezolvarea tuturor problemelor apărute în revista „Rebus” dacă îi răpea o jumătate de oră sau poate chiar mai puțin. Sucirea și răsucirea cuvintelor pe toate părțile și în toate chipu-

rile erau așijderea pentru el, o bagatelă, o joacă a spiritului și nu e de mirare că pe lângă amintita revistă, Toma Michinici colabora cu diverse almanahuri, suplimente, buletine, caleidoscoape etc., în care semna tot felul de probleme de enigmatică. Cu alte cuvinte, dădea dovadă de o risipire de spirit și de inteligență aproape demne de invidiat.

Cel care îi parcurgea, sau, mă rog, încerca să-i dezlege problemele, ca-reurile, șaradele și știa să vadă și dincolo de ele, toate cele publicate de Toma Michinici aveau abilitate, exercițiu, îndemânare și, mai presus de toate, o foarte bună stăpânire a limbii române, a subtilităților, mendrelor și „tainelor” ei.

Prin anii '80 acest prieten al meu era nelipsit din paginile diverselor, ocazionalelor publicații editate de Asociația Scriitorilor din București, de Ministerul Turismului, de unele case de cultură ori cluburi sportive.

În goana rentabilizării și a străngerilor de fonduri, aceste „foruri” și organisme îl cooptau numai de câțiva și pe Toma Michinici, iar el căpătase chiar o anumită rutină în redactarea și tipărirea unor astfel de broșuri sau cărți. Cei care mer-

**Florentin
Popescu**

geau pe mâna lui erau siguri că vor avea apariții editoriale remarcabile și vandabile, pe gustul publicului. E drept, și pentru Toma Michinici și pentru colaboratorii lui, respectivele tipărituri constituiau și o sursă de venituri. Nu mare, dar binevenită în contextul sărăciei generalizate din acele vremuri.

Nu o dată mi se întâmpla să-l întâlnesc pe stradă și, după câteva schimburi de vorbe, îl auzeam: „Vezi că pregătim un almanah al Asociației Scriitorilor, dă-mi o colaborare!”, sau „Aștia de la B.T.T. (Biroul de Turism pentru Tineret) pregătesc o broșură de vacanță, scrie-mi și tu ceva!”, ori „Ministerul Turismului pregătește sezonul pe Litoral. Poate scrii și tu o prezentare de stațiune sau altceva adecvat temei!”. Mă bucuram de solicitare, stabileam un termen (care, de regulă, era foarte scurt), îi dădeam articolul și nu peste multă vreme mă căuta la telefon să-mi spună de unde și când pot ridica onorariul pentru colaborare.

Nefiind niciodată un pasionat al enigmaticii,

eu nu-i puteam oferi nici careuri de cuvinte încrucișate și nici altfel de probleme. El știa asta și de aceea îmi solicita ori îmi sugera să scriu un text pe teme turistice ori să-i alcătuiesc grupaje cuprinzând întâmplări și anecdote din lumea scriitorilor ori a oamenilor de știință. Habar n-aveam dacă se citeau sau nu, în mod sigur ele aduceau o oarecare pată de culoare în contextul general al tipăriturilor cu pricina.

Când nu ne întâlneam întâmplător pe stradă, Toma mă vizita la redacția Editurii Sport-Turism, unde eram redactor și unde, de altfel, el era foarte cunoscut. Parcă-l văd și acum intrând pe ușă cu o mapă sub braț, brunet și îndesat la trup (unii îl suspectau că ar fi fost țigan, dar nu era), cu veșnicul lui zâmbet pe buze. După ce dădea mâna cu toți cei care erau de față, îl auzeam: „O știți pe aia cu țiganul care vine la primărie să-și declare copilul abia născut?”. Și cum nimeni nu răspundea afirmativ, începea:

„Cică un țigan s-a dus la primărie să-și declare copilul și primarul îl întreabă:

- Ce nume vrei să-i dai?
- Deșu, zice țiganul.

După un timp se-ntoarce (că nevasta îi făcuse tripleți), și la întrebarea primarului zice:

- Tot Deșu

Iar când vine a treia oară, primarul, scos din sărite, îl ia din scurt:

- Bine, măi omule, al nume nu mai știi?

La care țiganul stă, se gândește câteva minute, și apoi, foarte hotărât, zice:

- M-am gândit, mânca-ți-aș. Îi zic Bangladeșu”...

Gândindu-mă la reciprocitate, i-am propus prietenului meu să publice o carte de enigmistică la editura unde lucram. A acceptat și așa a apărut după o vreme „Corabia cu enigme” – un volum pe care și l-a îngrijit singur până la ultima virgulă, asigurându-i, se înțelege,

între altele, și o copertă foarte atractivă și... „comercială”: o corabie cu multe pânze, pe cea din față fiind desenat un careu...

Prin 1986, dacă nu cumva mă înșeală memoria, Cenaclul „Confluente”, patronat de suplimentul literar-artistic al „Scânteii tinerețului”, a organizat o așa-zisă tabără itinerantă a scriitorilor și întâmplarea a făcut să mă aflu alături de acest prieten timp de două săptămâni, interval în care am cointins mai multe zone și orașe din țară – chipurile pentru a ne documenta în vederea scrierii unor reportaje despre realizările socialiste din locurile vizitate. Păstrez și acum în memorie numeroasele clipe în care, strânși în jurul unei mese de la câte o grădină de vară sau unui restaurant, îl ascultam pe Toma povestind întâmplări pline de haz, ori spunând bancuri și anecdote pe care nu le știam și pe care le culesese de la diferite persoane, unele aflate chiar în rândul nomenclurii comuniste.

Nu erau foarte mulți cei care știau că Toma Michinici scrie și poezie, fiindcă în mod inexplicabil pentru mulți atunci (pe deplin lămurit mai târziu, după 1990), el nu publicase nici măcar un vers pe undeva și nici nu se auzise că intenționa s-o facă, deși avea la îndemână destule publicații, cum am amintit deja.

Dar prietenul nostru totuși scria. Temător și prudent, își păstra poemele în sertar, așteptând vremuri mai bune pentru a le încredința tiparului dintr-o cauză pe care aveam s-o aflu mai târziu, prin 1990-1991, când, în noul climat de libertate a cuvântului, i-am cerut să colaboreze la revista pe care am editat-o împreună cu soția mea, Iuliana Paloda-Popescu, „Colibri”. Mi-a înmănat atunci un întreg volum. Nu știu dacă el înainte circulase „Samizdat”, întrucât se intitula „Sărbători legale” și-i fusese respins de către Editura Cartea Românească în 1978 fiindcă avea multe trimi-

teri în contra politicii oficiale. „Ia-l, bătrâne, mi-a zis, și publică ce vrei și cât vrei din el! N-am pretenție să-mi plătești nimic, doar să-mi dai și mie un exemplar din revistă, atunci când apare ceva!”.

Manuscrisul conținea rondeluri, nelipsite aluzii, de causticitate și chiar umor amar. Iată o mostră: „și-arată dinții doamna roată/într-un amurg grăbit de veac/și crește iarba nichelată/cresc polimeri în liliac/nu lebedele se desfată/ci umbra sondelor pe lac/și-arată dinții doamna roată/într-un amurg grăbit de veac//cum sunt nostalgic câteodată/încep să povestesc posac/copiii mei a fost odată/însă tac/și-arată dinții doamna roată”. Sau o alta, cu trimitere la criza alimentară din acei ani: „în vreme ce căsca discret/a fost răpit un diplomat/din mercedesul să brunet/pornind spre clubul preferat//e clar că n-a fost vinovat/dar astea-s faptele, repet/în vreme ce căsca discret/a fost răpit un diplomat//apoi bandiții-au declarat/că vor în schimb acel cotlet/ce a rămas neconsumat/de domnul luat ca amanet/în vreme ce căsca discret”.

Ambele texte le-am publicat în „Colibri”, în două numere consecutive. Se înțelege, însă, că versurile nu puteau, nu mai aveau cum să producă în cititor impactul pe care l-ar fi produs la data scrierii lor...

Toma Michinici ne-a părăsit la puțină vreme după ce în România s-a instaurat un climat în care și-ar fi putut valorifica pe deplin virtuțile lui de poet și de editor, iar planurile pe care și le făcuse înființând o firmă prin care dorea să dea la iveală un larg evantai de cărți s-au spulberat pentru totdeauna.

Secerat de o boală care nu iartă, el s-a dus, probabil (cum se zice în astfel de împrejurări), să le vorbească sfinților și îngerilor despre nemerniciile unui sfârșit de veac românesc, ori să-i învețe a trăi bucuria și relaxarea de-o clipă a enigmisticii...

Monica Mureșan de vorbă cu poetul Grigore Grigore

MM: Domnule Grigore Grigore, oferiți-ne pentru început un autograf conținând un CV sentimental.

GG: M-am născut în 1948, crescut în perioada colectivizării (1962) și a epurărilor politice, nu știu dacă au fost chiar ultimele ca fenomen de masă, înțelegând foarte puține lucruri dintre cele care se petreceau pe plan social (pe plan politic știam că așa trebuie să fie, că societatea se va dezvolta în direcția prevăzută). Uite-așa m-am trezit la terminarea liceului (1967) că va trebui să-mi aleg un drum în viață, unul pe care să merg până unde îi este dat omului să meargă, pe care să-mi împlinesc visele când le voi avea. Pentru că bănuiam că voi avea, deși nu prea știam ce înseamnă asta.

Oameni săraci - bunicii și părinții mei -, până la colectivizare și-au văzut de viața lor modestă și simplă, pe lângă casă (bunicul era și plăpumar)... și pe lângă cele 5 ha de teren arabil, aflat în diverse locuri... pentru ca, după colectivizare, mama să muncească la o fermă a C.A.P.-ului (fermă de vaci de lapte), iar tata la un depozit de produse alimentare al M.I.A. din București, unde i se făcea angajarea din șase

„... cultura nu este numai poezie, muzică, pictură ș.a.m.d., cultură este și trezitul dimineța, spălatul pe dinți, salutul, îmbrăcămintea și mersul, cititul și povestitul, mersul la serviciu și îngrijitul bătrânilor, tradițiile și preocupările adică... sper că și politica va fi.”

în șase luni pentru ca să nu ceară buletin de București! Acolo aveam să lucrez și eu în anii 1967 - 1968, între 9 octombrie din primul an și 9 octombrie din al doilea an. Pe vremea aceea țăranii nu prea citeau cărți și nici eu n-am făcut excepție.

Dar... În clasa a VI-a a venit profesor Ion Tătaru, tânăr și cu un picior cu proteză, dar mare iubitor de literatură, mai ales de Eminescu. Ne-a recitat Luceafărul. Am trăit atunci clipe extraordinare, s-au trezit în mine resorturi necunoscute și mi-am zis că într-o zi voi scrie și eu o poezie ca Luceafărul. Să nu vă mire faptul că mi-am propus așa ceva, pentru că nu știam ce-mi

doresc, habar n-aveam eu pe ce drum să apuc în viață, dar de poezie! - nu era altceva decât transformarea unei mari bucurii, a unei mari uimiri, într-o înconștientă dorință. Dar cine știe? ... În liceu însă m-am apropiat de poezie (și datorită domnului profesor Gh. Oprescu, zis Zbiru) și datorită dezvoltării, dacă pot spune așa, sentimentelor frumoase pe care am început să le am față de oameni și lucruri. Eram parcă venit de pe altă planetă și trebuia să învăț absolut toate mișcărilor, toate cuvintele necesare unei conversații. Am început practic să exist și să devin cineva față de care mă simțeam străin și care față de mine era plin de mister.

În ultimul an de liceu am început să conștientizez că aș putea face poezie, că aș avea ceva de spus... Revenind la întrebare, cred că ați înțeles din cele spuse că n-am fost pregătit în nici un fel pentru viață, că am fost șocat de ceea ce se întâmplă, că am fost nefericit și fericit, dar că niciodată n-am uitat ce-mi zicea mama când eram mic și-mi zice încă: „ai grijă să nu greșești!”. Ei bine, Dumnezeu a avut grijă de mine, mi-a ocrotit pașii, mi i-a îndrumat și m-a ajutat să greșesc cât mai puțin.

Revoluția din '89 m-a găsit complet nepregătit, pentru că eu învățasem alte lucruri despre viitor și pentru că, chiar dacă aș fi vrut să mă pregătesc, n-aș fi știut ce-aș putea face. Nici azi, la 20 de ani și încă nu pricep cum se pregătesc conducătorii pentru capitalism, pentru cine e capitalismul, cu ce se mănâncă și cum... se distrează! La banii mei, am toate șansele să rămân cuminte și să fac poezie, adică ceva ce trebuie mai ales celor care fac poezie.

MM: Ce alte secrete aveți - vă întreb pentru că fiecare creator are un anumit fel de a lucra, preferând un loc anume, sau știu eu, ziua, noaptea. Cum scrieți dvs.?

Destăinuți-vă, vă rog!

GG: Au fost și sunt foarte multe căutări. Am fost împins către ele, de ideea că nu știam încotro s-o apuc pentru a deveni cel care nu știam c-o să devin. Am scris și mult, vreau să zic am versificat, am transpus în versuri scurte idei care-mi păreau fantastice, ani de zile sau mai bine zis nopți până am ajuns să scriu o carte într-o noapte, să scriu haikuri, sonete, versuri clasice, versuri moderne, povești în versuri, într-o noapte-n care din ființa mea simțeam imboldul reușitei, de parcă ceva mai bine, altceva mai bine n-aș fi avut de făcut.

Ultimele mele cinci cărți le-am scris în câte-o noapte, în alte câteva zile am făcut mici corecții și am învățat că prin ceea ce n-am reușit din prima respirație cu greu pot corecta din altele. Scriu simplu, scriu pe diverse hârtii, scriu cu diverse pixuri sau stilouri, scriu seara și noaptea, scriu singur când nu vreau să spun ceva, pentru că acel ceva întotdeauna m-a împiedicat să scriu. Scriu sincer și din tot sufletul. Viața are gust, viața e frumoasă dacă te mulțumești cu ceea ce-ți oferă, dacă te împaci cu tine și ești fericit în clipa în care descoperi că sănătatea te ajută să numeri stelele și să-ți alegi una.

Vorbind și despre iertare aș putea spune că nu vor putea cei mulți să-i ierte pe cei puțini care nu-i iartă pentru că sunt mulți și au aspirații „în-

alte”. Vedeți? E un cerc vicios. S-a urcat scroafan salcie zic unii și nu mai vedem pădurea de copaci pentru că apa trece și uscăturile rămân. Mai bine zis „să-i ierte Dumnezeu pe cei care ne iartă”. Am fost la CNSAS și am cerut dosarul. Mi s-au dat două dosare. Cu câte ceva în fiecare. Într-unul erau înregistrările telefonice, interpretate de cel care avea imputernicirea să le interpreteze, în celălalt erau, pe lângă declarația mea, alte 3-4 declarații și informările lui „Blaa” către omul de legătură. Două din cele 3-4 declarații erau ale unor foarte buni prieteni care, cu garanția că nu se va afla niciodată ce-au declarat despre mine, au fost „sinceri” cu organul și-au recunoscut tot ce li s-a sugerat. Iar „Blaa” (și el prieten) era contactat săptămânal pentru obișnuita „notă”.

Cum să-i condamneți pe acești oameni? Cum să nu-i condamneți? Am ales să-i cred pentru că numai ei știu ce s-a întâmplat în sufletul lor în acele momente în care erau nevoiți să trădeze o prietenie. Eu i-am iertat și i-am uitat.

Mă întrebați despre cultură. Sigur că supraviețuim prin cultură, dar cultura nu este numai poezie, muzică, pictură ș.a.m.d., cultură este și trezitul dimineții, spălutul pe dinți, salutul, îmbrăcăminte și mersul, cititul și povestitul, mersul la serviciu și îngrijitul bătrânilor, tradițiile și preocupările adică... sper că și politica va fi. În

toate domeniile, dar mai ales în artă, original este cel mai bun și cum noi suntem prea buni pentru a fi provincialii Europei, nu ne putem reproșa decât că suntem săraci într-o țară bogată pentru că nevoia nu ne-a dat încă cele mai bune sfaturi. Cred că arta adevărată este aceea pe care o faci în primul rând pentru tine și în al doilea rând pentru tine și în al treilea rând trebuie să fii mai bun ca tine tot pentru tine. Atunci nu te „deranjează” dacă ai succes de public, nici dacă n-ai făcut compromisuri, nici „luciditatea” altora. De altfel, interesul de a aprecia arta nu este în primul rând al creatorului, ci al „consumatorului”. De-a lungul anilor au fost „favorite” și „favorizate” anumite arte, și au beneficiat anumiți artiști, nu totdeauna cei mai buni, nu totdeauna pentru un timp îndelungat, nu totdeauna cu înțelegere și nici în timpul vieții lor.

Un creator adevărat știe care este drumul lui, crede că e urcător chiar dacă e spiralat, luptă să urce cât mai sus chiar dacă își arde aripile, moare pentru ideea care-l face nemuritor, conștient că nimeni nu va face ceea ce trebuie să facă, într-o viață de creator. Determinările lui nu țin de recunoașterea celorlalți, nu țin de mulțumirile care i se aduc (în fel și chip), nu țin de ceva din afara lui. Iar poetul este acela care se simte mai bine când îi vin cuvintele, cum îi vine

apa unei fântâni arteziene.

Eu mă mândresc cu placheta „Ultimul soldat”, apărută în antologia de debut „Prier” la Editura Cartea Românească în 1988, girată de Mircea Ciobanu. Mă mândresc cu premiul pentru poezie al Uniunii Scriitorilor primit în 1982 la prima Consfătuire pe țară a cenaclurilor literare de la Focșani și desigur sunt mândru că sunt membru al Uniunii Scriitorilor. Mă mândresc de altfel (chiar dacă doar în sufletul meu) cu faptul că n-am renunțat la poezie nici când trebuia să scriu „frumos” pentru a fi publicat, și nici acum când poezia se „devalorizează” tot mai mult și nu numai din cauza puterilor infinite pe care le-a căpătat banul. Ca să-l conving pe cititor să mă citească, i-aș recita din Eminescu și i-aș spune că pentru Eminescu scriu.

MM: Ce credeți că fac intelectualii?

GG: Cred că adevărații intelectuali își văd de treburile lor, de pasiunile lor, de lecturile lor, de nepoții lor... cei bătrâni. Cei tineri au grijă de bătrânețile părinților lor. Intelectualii din politică, câți sunt, sunt ca să dea bine, să facă impresie, să convingă poporul că e democrație. Vedeți dumneavoastră acte și argumente politice care să ne convingă că avem de-a face cu intelectuali? Vreți să spuneți că ei, adică, de ce nu sunt chemați în număr mai mare în politică? Ce

fericire poate fi să faci politică? Să promiți lucruri pe care nu le poți îndeplini? Să răspunzi de fapte care sunt străine de aspirațiile tale? Să-ți însușești idealurile altora și să renunți la principiile tale – și ale neamului tău? Ce fericire poate fi să faci politică? Spunea cineva: „Dacă vrei să faci pe cineva fericit, ia-i din dorințe, că de ce i le îndeplinești, de aceea are mai multe”... zău, ce fericire poate fi să faci politică? Uitați-vă la televizor: pe cine vedeți?!

Înainte de '89 funcționa rezistența intelectuală pe seama și răspunderea exclusivă a unor persoane născute să-și asume anumite riscuri, care, dintr-un motiv sau altul, sau fără motiv, trebuiau să-și asume un destin. Rezistența a fost, după părerea mea, mai mult supraviețuirea ideii că nu suntem pe drumul cel

bun. Dar astăzi, când văd cât de marginalizată e intelectualitatea, măntreb ce fel de drum am ales. Adică Noi?

Cea mai mare nenorocire a României nu a fost. Au fost nenorociri de tot felul, dar cea-mai-mare, Nu. Au fost greșeli care au dus la nenorociri mai mici sau mai mari. În primul rând, și în ultimul, revoluția n-a fost pregătită, n-a avut un ideal, n-a fost continuată cu măsuri ajutoare.

S-au trezit în parlament români de tot felul: orbi, surzi, muți, cocoșați, șontorogi, și-au fost puși orbii să vadă, surzii să audă, muții să sfătuiască, cocoșaii să stea drepti, șontorogii să alerge în numele și pentru binele poporului român. Cred că asta a fost o mare nenorocire. Cred că asta este o mare nenorocire. Și mai cred că bunul simț fiind pe cale de dispariție, va muri în curând și ultimul

principiu sănătos și frumos, al celor care mai aveau șapte ani de-acasă și erau cetățeni români într-o Europă liberă și deci e posibil să rămânem fără principii. Fără principiile care erau ale tuturor. Și într-o zi vom trăi cu toții fiecare după principiile lui.

Ce întrebare să-mi pun? Nu cred că eu ar trebui să-mi pun întrebări, cred că mi-am pus destule, mi-am răspuns la destule, m-am dedicat poeziei și-mi este de ajuns când nu-mi este prea mult. Ca să mă bucur de ce-am făcut cu viața mea, alții ar trebui să-și pună întrebări și să-și răspundă. Alții care au îndreptățire, responsabilitate, capacitate și putere. Alții care și-au închinat viața binelui general, binelui național, binelui creștinesc. Alții care au jurat că-și vor sluji Patria, atâta timp cât vor îndeplini funcția pentru care se cere un

jurământ.

Ce întrebare să-mi pun? Îmi pun una pentru care nu există răspuns.

MM: cu alte cuvinte, cine are urechi de auzit, să audă?! V-aș propune să nu încheiem cu acest retorism trist, preferându-i varianta unei stări de reculegere poetică, ce îl caracterizează pe Grigore Grigore, cel aflat „la aceeași icoană” în „Noaptea Miracolelor”: „La aceeași icoană / mă închin cu ce am / mă închin cu ce n-am / cu mine / cu gândul / cu pleoapele / cu lacrimile / cu recunoștiința / mă-nchin pentru că / în rama ei nu e loc / și pentru întrebările mele...”

... Întrebările poate că nu, dar răspunsurile le-ați înrămat bine. Și vă mulțumesc.

INFO.edu ●●● Conferința națională a bibliotecarilor C.C.D.

Manuela-Elena Dragoș

În perioada 19-22 mai 2010, la Vaslui, a avut loc Conferința Națională a Bibliotecarilor Caselor Corpului Didactic cu tema „Biblioteca - centru de documentare și informare” organizată de Casa Corpului Didactic Vaslui, Inspectoratul Școlar Județean Vaslui, sub patronajul Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului. Au participat bibliotecarii metodiști ai caselor corpului didactic din țară iar în calitate de invitați prof. Muza Maftei, consilier MECTS, prof. univ. dr. Mircea Regneală, directorul general al

BCU „Carol I” București, Voichița Dragomir, dir. gen. adj. BCU „Carol I” București, Sorin Strati-lat, redactor BPN București, Raluca Man și Monica Greceanu de la Biblioteca Națională a României. Deschiderea conferinței a avut loc la Grupul Școlar „Marcel Guguianu” Zorleni unde au fost prezentate lucrările: „Profesia de bibliotecar în sec. XXI” (prof. univ. dr. Mircea Regneală) „Sisteme moderne de acces la documente” (Voichița Dragomir), proiectul „Repertoriul structurilor infodocumentare din România” (Raluca Man și Monica Greceanu). Au fost realizate vizite de

documentare la numeroase unități de învățământ preuniversitar din județul Vaslui dar și la obiective culturale. La toate unitățile școlare au fost vizitate spațiile de învățământ, structurile infodocumentare, au fost prezentate modele de activități biblioteconomice și programe artistice ale elevilor, dezbateri. Finalul acțiunii a fost marcat de o masă rotundă, la care, sub medierea prof. Muza Maftei, au fost dezbătute probleme legate de rolul bibliotecilor caselor corpului didactic în contextul noii legi a învățământului.

Ion Murgeanu

Citim într-unul din ultimele poeme ale Victoriei Milescu, intitulat „CYTERA” și publicat în „Literatorul”, martie 23 a.c., următoarele: „A murit prietenul meu, menagache/l-au prădat, l-au bătut/ o vreme a cerșit în pasaj/ îmi spune laurian/ la festivalul de poezie/ în seara premiilor/ cei pe care i-am iubit- au murit/ cei pe care i-am urât/ au murit.../ în creierii munților am aflat/ că a murit prietenul meu, managache/ cu care mergeam la pescuit/ mă învăța să vânez îngeri lichizi/ cu nadă de nuferi galbeni/ în sălciile putrezind până la gât/ ne citeam versurile/ scrise pe pachete de țigări/ scria bine, greul/ dar nu i-am spus-o niciodată”... Menagache al Victoriei Milescu este, într-un alt fel, spus, Enghidu al lui Nichita Stănescu, pe vremea când marele poet domesticea mituri străvechi pentru o biografie la zi...Dimpotrivă, Victoria Milescu, transformă o biografie „comună” (cât de comună poate fi o biografie de poet) în mit: un mit în

Școala de poezie : „Conspirațiile celeste” ale Victoriei Milescu

care încap și istorie și basm sentimental și aventură vagantă...un mit cât toată poezia contemporană, care în ultima vreme se abstrage din sine și... „naște monștri somnul rațiunii”... Victoria Milescu, între poeții de azi are privilegiul rațiunii treze, și avantajul unui talent netrucat, lustruit ca un diamant, pe toate fețele, din care transpar scilipiri solare și imense intensități de sentiment; cu o dicțiune poetică surprinzătoare prin claritatea, era să spunem „clasicismul” ei.

Victoria Milescu s-a născut la 18 decembrie 1952 la Brăila, oraș legendar, de scriitori fabuloși și de femei frumoase, oraș cosmopolit cât timp lumea n-a fost închisă, sechestrată de istorie, dar și atunci cu unele „abateri” de la dogmă, de-ar fi ca să-l numim numai și pe Fănuș Neagu, scriitorul la care nu știi unde sfârșește poeticul și începe proza. După studii la Facultatea de Filologie a Universității București, secția română-engleză, poeta își asumă destinul, tipărind în 1994 un volum bilingv: „Welcome december” (Bun venit Decembrie) fiind destul de clar contextul și „tematica” poemelor din acest volum. Dar mai departe? Mai departe titlurile volumelor tipărite, cu o anume ritmicitate și fervoare grăiesc prin ele

înșile: „Șlefuitorul de la crimi”!, 1995; „Izbânda furată”, 1995; „Inimă de iepure”, 1998; „Arleziana” (frumos titlu!), 2000; „Zâmbert de tigr”, 2001; „Ecoul clipei”, 2003; „Flacăra nevăzută”,

bilingv român-maghiar, 2008; alte cărți pentru copii, dar și o activitate de inviat în Uniunea Scriitorilor, a cărei membră este, și Asociația UNESCO „Iulia Hașdeu”, ASLA (Oradea) și Academia Interferențelor Internaționale, Fundația „Paul Polidor”. Noi am cunoscut-o în calitatea ei de organizator și moderator al „Întîlnirilor cu scriitori” de la Biblioteca Metropolitană „Mihail Sadoveanu” din București, unde ne-a rezervat onoarea să facem parte dintre invitați. Pentru noi o seară de neuitat. Și cum se întâmplă în asemenea cazuri, seara se continuă și se împlinește pe hol. Acolo „pe hol” o vedeam pe Victoria de aproape, iradiind de aura poeziei, ce respira din toți porii ființei sale; din păcate viața mi-a dat imediat după „glorioasa seară” un avertisment, care m-a ținut și mă mai ține încă departe de ambițiile (dacă le-am avut vreodată) literaturii ca participare... Fac poate și eu parte din categoria „păguboasă” a grecului menagache, de unde și sensibilitatea pentru acest lung poem/ o capo-

doperă indiscutabilă, a poetei Victoria Milescu, unde istoria locului originar se împletește cu biografia poeziei, suind până la „altre stele” cum ar spune Dante. Melancolia lui și temporalitatea avertizând cu „ochi de lup”, cum iarăși, de data asta o spune geniul tânăr al unui român: N. Labiș. În fond un mare poem este o mare simplitate și o comunicare universală a unor adevăruri ce ne cuprind pe toți.

Păstrez de la Victoria Milescu un volum de „Conspirații celeste”/ versuri, ce mă face să cred că trimiterea noastră în „altre stele” nu poate fi deloc forțată. Ba dimpotrivă. „Poate că dormi/ când stelele lucrează/ la destinul/ micilor vietăți/ zbatându-se în plasele invizibile/ înghițite încet// pe cer, monștrii se împerechează / zac în ploaie sub stropii/toropiți de iubire și durere/ somnul întârzie/ în brațele veșniciei/ o, câte nu mi-a promis veșnicia!...” (Timpul nu se mai satură de noi). În fond, chiar metafora conținută în acest titlu „Conspirații celeste”, nu-i altceva decât o definiție a poeziei, dar mai ales a poetului, acea ființă specială (personna) ce „conspiră celest” cu stelele, și cu întregul univers. Poeta

**Continuare în
pagina 20**

Poeme de Ioan Tepelea

Să vină și să rămână
aceiași ce suntem și noi!

Leg vântul de trup

Februarie. Capăt de sfoară a timpului
înțepenit de răbdare
cu care leg vântul de trup
întâmplător ochiul vagabondează
între blazonul cuvintelor și-un început
ce întârzie. Precum această realitate
de trecere. Corozivă. Mereu impusă de vânt.

Ostaticii viselor

- lui Jacques Lovichi -

Șerpuiesc în banduliere ostaticii viselor
o fanfară de greieri întreabă: cine pe cine?
Asudă pe culoare în aorta de pricini
afundându-se aceiași strigoi de până mai ieri
aceiași imberbi cocoțați pe chelii
aceiași ce suntem și noi

Bunăoară ce vrem?

Râuri și munți de insomnie a vremii
dulce magie din preistorie
case pictate de locuitorii de peșteri
O înțepenire de vânt?

Măiastră

Doamne! Sunt și eu Om
Atâta cât nu mă întoarce ispita
Și călătorec pe caii de jar ai norocului
Lustruiesc încontinuu tăcerea celestă.

Măiastra-mi șoptește și ascult veșnicia
La Beznea pe deal în grădină un înger
Mă priveghează, mă urcă și mă coboară
În lirica stare a morții și a vieții
Tot mai asurzitoare...

Doamne! Sunt și eu Om
Atâta când nu mă-ntoarce ispita.

**George Elliot
Clarke, SUA**

Poeme incendiare

Pixul arde hârtia.
Un Blitzkrieg negru;
Flăcările mari
lasă în urmă
Miasma scânteietoare
a dicțiunii carbonizate,
Un vocabular de cenușă.

Grohotiș.
Arsă de cuvinte,
hârtia miroase
ca întunericul.
Astfel se gârbovește
uitarea.
Ori, i se pune capăt.
Incendiul acesta
la risc, criminal,
și care se erijează
în poezie
Cu iz de hârtie pestriță,
îngălbenită
și mistuită de vremi,
Un parfum greoi,
de știri de-a pururi
arzând.
Holocaustul lui Walcott.
Infernul lui Pound.
Fornaluxt-ul lui Layton.
Eu însumi,
întins pe rug
ca un sclav
la moartea stăpânului;
Fiecare poem
e rugul său propriu,

un curcubeu
frumos colorii
Cuvinte ce fumează,
pustiind Timpul.

Viață luxuriantă

Il neige sur tous les
toits. După două cle-
mentine,
vine la rând vinul
Laurențian clement,
sompțuosul ceai
de portocale
și scorțișoară,
părul tău se despletește
ca licoarea,
degetele tale
se îmbujorează oranj.
Sorb suspinele
neliniștite,
de pe buzele tale
de miere timpurie,
On ne vil pas d 'umour
et d'eau fraîche.

GEORGE ELLIOTT CLARKE

Poeme Incendiare

Frumusețe Maurescă
Nomadică,
imagine sacră,
descinsă din
Cartagina și Normandy,
tu tighelești,
punct cu punct
înșirând aubades,
până când
dintr-o lovitură,
biciul unui poem
îți învinge
spumegând,
cartea.

Melania Cuc

Maestrul Corneliu Leu face parte din spița intelectualilor de vîșă veche, care nu se adaptează unui sistem anume, pentru a-și susține opera și mai ales, pentru a lăsa senzația că viața unui intelectual pur-sânge ar trebui să fie trăită în turnul de fildeș.

Ajuns la vârsta de aur a creatorului, deși domina sa susține că ... a atins după un calendar al biologicului, vârsta care se potrivește cu luna Decembrie, - scriitorul nu abandonează masa de scris, nici cetatea și este mai atent la detalii decât oricând.

În vreme ce majoritatea intelectualității române, care a mai rămas pe meterezele Patriei, - bieți străjeri ca de operetă, înclinîndu-se dincotro bate vîntul politicii, maestrul Corneliu Leu își continuă lucrarea dinlăuntrul Cetății, din Agoră. Promotor al culturii naționale contemporane, unic în felul său, implicat în editarea revistelor, clasice și electornice, de tiraj dar mai ales, de esență naționalistă de un bun simț impecabil, - fără să fluture

Meritocrația, bun național pierdut și... regăsit

lozinci și fără să facă valuri cu vorbe fără acoperire, scriitorul își face meseria de credință: scrie ceea ce simte!

În urmă cu ceva timp, a lansat o seamă de materiale care, împreună, ar fi trebuit să constituie acel manifest potrivit pentru a trezi din somnolență, resemnare și să scoată din consumisul de duzină, eșantionul de intelectuali care a mai rămas încă fidel națiunii, societății așa cum este ea azi, debusolată, degradată ca un preș bătut de vînt din toate punctele de vedere și...puncte cardinale.

DESPRE MERITOCRAȚIE nu este doar o sintagmă care atrage atenția asupra unui punct nevralgic care, o dată resuscitat, încă ar mai putea scoate România din criza morală, economică... Este un concept complex sugerat mai întîi, apoi dezvoltat cu acuratețe de un Om care întrunește în esența sa de scriitor român valențe ce le-ar putea părea unor, incompatibile pentru a funcționa, fuziona perfect într-o singură viață de om.

Meritocrația nu este napărat diametral opusă democrației, nu este un ciur și un dărmon care să cearnă grăul de neghină într-o secundă. Meritocrația se construiește, și prin sistemul politic, dar mai ales prin starea de

conștiință a individului ce conștientizează că este doar o monadă din angrenajul ce va susține sistemul, unul mai bun, către care tinde.

De ce oare, o celebritate în materie de cultură, așa cum este maestrul Corneliu Leu, un om care a depășit demult zona frustrărilor de tot felul, un intelectual împlinit indiferent de sistemul politic în care a trăit, - și a trăit frumos, pragmatic dar ceea ce este esențial fără a face compromisuri de care să se rușineze mai apoi, un astfel de om nu își găsește liniștea, împăcarea cu el însuși și mai ales concordia cu un „rest”, din lumea contemporană?? Mă întreb retoric desigur, pentru că, știind eferevescența cu care își trăiește fiecare zi din viață, intelectual vorbind, - nu mi se pare că acest exponent clar al elitei culturale române, ar putea sluji deodată la mai mulți stăpâni. Țara îi este una singură mamă și Corneliu Leu și-a câștigat dreptul să vorbească în numele ei, depre un Viitor mai bun care se poate realiza doar prin meritul fiecărui individ, printr-o competiție a creierelor.

Au fost perioade, ani chiar, în care maestrul Corneliu Leu părea să vorbească în deșert.

Intelectualul român, cărui îi este adresa, era

prea așezat confortabil în funcții publice, ori prea umilit de un sistem care îl trata la „grămadă”, fără să-i caute cineva acea fațetă de diamant care îl face să strălucească la singular.

Un Profet Bătrân! și spun Bătrân cu venerație și nu pentru a marca o vîrstă care ține de biologic, devcronologia care ne duce adesea în derizoriu, - din păcate, aruncând idei și concepte de o rarismă înțelepciune și potență creativă, la coșul de gunoi, doar pentru că autorii acestora au trecut cu ceva mai departe de jumătatea vieții.

Și iată că, ceea ce percepea cu antenele-i sale de viitorolog, Corneliu Leu, ca fiind inevitabil, dacă nu se intervine prin MERITOCRAȚIE, s-a și împlinit, mai repede decât ne așteptam, și nu doar în România. Recesiunea a mușcat!

Lumea întreagă pare a fi condusă azi, de înși ce nu au dovedit nimic important prin ei înșiși, diletanți în materie dar care au puterea diabolică de-a da nuanțe roz-bombon acolo unde coaja pământului deja crapă la propriu. Și... un popor-de-furnici care să-i susțin prin, așa zisa democrație, se găsește sub soare.

**Continuare în
pagina 18**

Poeme albaneze din Belgia

traducere de Baki Ymeri

Elona Zhana
Bruxelles

Sinelui meu

Nimic

În afară sângelui mamei
Nu are gust veșnic de suflet
De aceea nu vreau
să-ți văd firele cărunte
nici ridurile pe frunte

Fă se ropotească tobele,
să răsară mugurii pomilor

Trezește primăvara
până în inima
Munților Blestemați
...încât să-i scuturi de blestem.
Fata cu talie zveltă
care umple cu apă ulciorul
la izvorul de sus
Fă-o mireasă
Și la nuntă adună șapte provincii.

Of inimioară,
De n-ar fi
sângele și laptele mamei
Nimic nu ar fi veșnic.

Strune de lăută

Dorul - șarpe, ora casei mele
A descălțat opincile
Și i le-a dat frunții ogeacului

Pehatia - colac copt peste tăciune
Și laptele îndulcit cu fugă
Au adunat în jurul sferei
Toate stările sufletului meu.

Altceva nu pot să mai fac
Măi Albania mea
In afară de
A croșeta strune pentru lăută
Cu părul crescut al așteptării
Pentru a ucide în cântec
Vaielele dorului trezit.

Inițiere

Ai dreptate!
Da!
Am o așteptare nevindicabilă
pentru a face totul singur.
Să vin singură în această lume,
Să nasc singură copii mei,
Să vopsesc singură pereții casei,
Să îmbrățișez singură prietenii,
Să spăl singură cioarapii
în lavoar,
Chiar mai rău:
În loc să satu liniștită
Mă adresez oamenilor care stau
lângă mine în tren sau autobuz...
Și vorbesc cu ei.

Nu știu în ce timp am căpătat
o astfel de manie
Dar niciodată
Nimic și nimeni
nu mă va vindeca
De dorința nebună
De a locui în
trupul, mintea și viața mea
De aceea îndrăznesc să spun
Că, din când în când am atins
Perfecționarea sublimă,
Care îmi recunoaște dreptul
de a nu avea dreptate.

* * *

Meritocrația...

continuare din pagina 17

Pentru ceea ce pledează de la o vreme bună încoace, maestrul Corneliu Leu, (și) în lucrare sa intitulată sugestiv Despre Meritocrație, - nu este un miraj, nu este nici o extravaganță, mai degrabă poate fi luat ca un act de curaj pe care să-l perpetuăm din Om

în Om, de la o insituația la alta, dar mai presus de toate, este la prezent : un semnal că, funia disperării naționale se strânge, iar Meritocrația este singura realitate, valabilă în toate timpurile istorice, - care restaurată corect, ar mai putea încă să ne readucă pe linia de plutire.

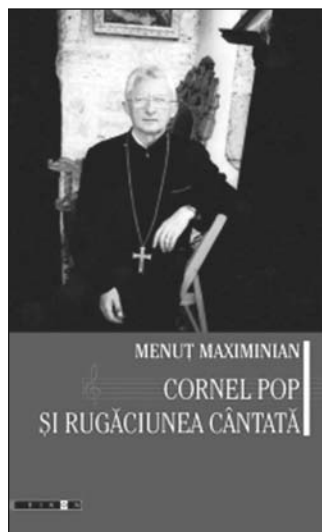
Dacă un Bătrân Scriitor nu poate dormi liniștit, cu capul cu coroana-i de păr alb așezat pe perna cărților pe care le-a scris, cum pot dormi azi, tinerii României? Fermentul viitorului este în ei și, ca păstrăvii care urcă împotriva șuvoiului, către izvoare, ei, tinerii intelectuali români s-ar cădea să prindă curaj, să-și recunoască rădăcinile, apoi, să inițieze un Cod al Onoarei

Naționale.

Meritocrația!

Ceea ce a făcut și face maestrul Corneliu Leu este împlinirea unei datorii de onoare. Dar câți dintre noi, îi vom merge, împotriva valului, umăr la umăr? Invocăm destinul miortic și ronțăm pop corn în fața televizoarelor, - tot programe de spălat creierele.

„Cornel Pop și rugăciunea cântată“

Ioan Seni

Din nou publicistul Menut Maximilian ne surprinde cu un volum excepțional publicat prin editura Eikon din Cluj-Napoca. Pe cât de valoros este efortul autorului de a publica această carte, pe atât de valoroasă este și personalitatea care este prezentată în acest volum – profesorul canonic Cornel Pop, un specialist de mare clasă la nivel național și unic între maeștrii județului nostru. De aceea, pentru oricare dintre cititorii acestei cărți satisfacția este dublă. Pe de-o parte îl admirăm pe autorul cărții pentru noua lui performanță, pentru hărnicia și talentul lui, pentru stilul său direct, sincer și convingător, pentru meritul de a fi scos pe piața informației o carte atât de valoroasă. Pe de altă parte, Menut evidențiază performanțele unei personalități atât de bine cunoscute și complexe în lumea elevată a armoniilor corale,

evidențiind și aspecte picate din viața acesteia. Pentru bistrițeni, marea performanță a lui Cornel Pop este Corala „Andrei Mureșanu” prin intermediul căreia conjudețenii noștri cunosc de peste 40 de ani farmecul și esența muzicii divine, a muzicii sacre, superb armonizată de maestrul Cornel Pop. Prin „arme” acestei corale – „cânturile.., muzica și poezia cu parfumul lor ceresc” și prin dirijorul ei, coriștii bistrițeni sunt binecunoscuți în mediile religioase, universitare și culturale ale județului și ale țării. Armonia muzicii liturgice corale este satisfacția cea mai relevantă a maestrului, dar la fel de pasionat este și atunci când dă expresivitate artistică lucrărilor unor mari compozitori români precum Tudor Jarda căruia i-a închinat și o selectă reuniune corală cu participări interjudețene sau internaționale (2010, 30 mai, ediția III-a – un cor din Mandelo - Italia, din Câmpulung, Șomcuta Mare, Bistrița și Năsăud). Mă număr printre cei care beneficiază de îndrumările dirijorale ale maestrului Cornel Pop, în Corul „Deisis” de la Năsăud, cor inițiat de preoții D-tru Tomi și Leon Pop și menținut astăzi de pr. Lucian Greab. Părintele arhidiacon Cornel Pop rămâne simbolul perfecțiunii în activitatea corală din județ și

din țară, demonstrând că numai munca te poate face performant. Este un privilegiu să-l cunoști ca instructor sau dirijor, ca om cu un caracter de admirat pentru că mereu etalează un suflet tânăr, este mai mult decât punctual, te domină prin profesionalismul său, prin observațiile sale ironice dar sincere și binefăcătoare. Prestigiul pe care și l-a câștigat a fost clădit prin muncă și pasiune interpretativă, printr-o exigență bine gestionată, prin felul de a ști să se facă util și eficient. Aflam cu interes, în clipele libere din timpul repetițiilor ce performanțe a obținut cu formațiile corale de la Feldru, Zagra, Maieru, Nepos, Prislop, Leșu, dar mai ales de la Năsăud unde a ocupat și funcția de director al Casei de Cultură, instituție ajunsă în timpul său fruntașă pe țară pentru că avea tot felul de formații artistice – teatru de maturi sau de păpuși, orchestră simfonică sau populară, ansamblu folcloric, cor de cameră etc. La Năsăud își cunoaște soția, o pasionată îndârjită pentru etnocultura județului iar copiii lor îi urmează cu multă pasiune în aceeași branșă a muzicii și culturii. Mutat la Bistrița își leagă viața de înființarea ansamblului „Cununa de pe Someș”, a Corului Sindicatelor devenit din 1974 Corala „Andrei Mureșanu” și cu care va în-

cepe seria premiilor I în cele mai mari festivaluri din țară, întrecându-i și pe bucureșteni. Maestrul găsea în festivalul național „Cântarea României” minunatul prilej de a valorifica geniul artistic al neamului românesc, regretând astăzi slabul interes al diriguitorilor „patrioți” în acest domeniu. Cu orchestra profesionistă din Bistrița a câștigat trofee prețioase în Franța, URSS, Polonia, Grecia, Germania, Chișinău... A refuzat ofertele universitare pentru a se consacra muzicii corale religioase din ținutul nostru fiind răsplătit cu rangul de arhidiacon, la propunerea protopopului de Năsăud, pr. Ioan Dâmbu. Numeroase sunt hramurile și locașurile de cult la care prezența maestrului dirijor cu coralele de Năsăud sau Bistrița era prezent. Presa județeană și cea națională elogiau firesc prestația acestora, un corespondent harnic și oportun fiind prof. Ștefan Pop. Stau mărturie și CD-urile cu cântări religioase ale formațiilor dirijate de maestrul Cornel Pop. Rămâne mereu tânăr, riguros, bine organizat, sever mai întâi cu el însuși și apoi cu ceilalți. De aceea este admirat și respectat ca o strălucită emblemă a ținutului nostru someșan și nu numai. La așa o personalitate, așa o carte. Cinstei cui a scris-o.

Semnal

Poeme de Luca Cipolla - Italia

în traducerea autorului

Bărăgan

Acum nu rămâne
decât să închid ochii
și să respir încet
pentru că vreau să te simt,
primăvara,
și să te îmblânzesc,
frumoasă și gitană cum ești
și distantă,
și platoșa ta de mister și de sticlă
se dizolvă
în apusul care te întâmpină,

în apusul care îmbracă
drumul tău..

Come dissolvenza...

piramidi di luce da veste che tras-
pare,
aere arrugginita nella polvere d'un
sentimento,
lacrime calde dal lungo corso.
Dove i cani abbaiano poco
e le donne son scalze
ti cerco,
e la notte mi somiglia
nel rifugio che ci offre,
nel mistero che l'avvolge.

în misterul care o înfășoară.

Coglier le ore,
i minuti, i secondi

come grani di sabbia
e versarli nel cuore
perché sempre m'appartengano.
Ecco quella terra
affacciarsi alla finestra
quasi fosse un tuo saluto
o un cenno
fra le ciglia umide,
e quell'istante il mio destino..

Precum risipirea..

piramide de lumină din
veșmântul care se întrezărește,
aer ruginit în praful
unui sentiment,
lacrimi calde din lungul drum.
Unde câinii latră puțin
și femeile sunt desculțe
te caut,
și noaptea îmi seamănă
în adăpostul pe care ni-l oferă,

Sa culeg orele,
minutele, secunde

precum firele de nisip
și să le vărs în inima
astfel încât mereu să-mi aparțină.
Iată acel pământ
apărând la fereastră
ca și cum era un salut
al tău sau un semn
printre genele umede,
și momentul acela destinul meu..

Școala de poezie...

continuare din pagina 15

Victoria Milescu având
această capacitate pe
care și-o exersează parcă
la nesfârșit de a spune
„totul” în fiecare poem.
Rotundul poemului,
sfera lui, ascuzând cele-
stitatea: „În fiecare dintre
voi/ sunt eu/ cu frica
mea/ cu durerea mea/
cu lacrima mea căutând/
altă lacrimă/ în mine/ e
puțin din fiecare dintre
voi/ și totuși, acum la
amiază/pe pragul filei de
ceară / ard singur...”
(Poemul) „la amiază”,
„In mezzo del camin di

nostra vita..” iarăși
Dante! „Câte mi-ai dat/
și cu cât de puțin am
rămas/ am risipit, am
pierdut, am distrus/ pe
drumul întortocheat/
dintre ființă și neființă
(...)” (Nimănui, nesu-
pusă) Aș fi tentat a spune
parcă, dar nu! iarăși
Labiș! De altfel, parame-
trii între care-l citim pe
poet și-i stabileștec citi-
torul. Poeta Victoria Mi-
lescu (și cu acest nume
glorios și „mitologic” ve-
nind până la noi cam de
prin veacurile XVII-

XVIII) te îndeamnă să-ți
stabilești parametri ori-
cât de înalți. Ea însăși
provocându-ne cu un așa
titlu despre care am și
„deconspirat”. Divinită-
țile poeziei, veșnicia, du-
rata, buna-credință,
astrele, Orion, zeii, Jupi-
ter, conviețuind cu
„Viața ca un ecou al mor-
ții...”: În locul meu răs-
pund păsările/ brune,
marine/ în locul meu
răspund pajiștile/ ali-
pine/ în locul meu răs-
punde poemul/ cu
lacrimi, cu jurăminte ve-
nind/ dintr-o țară fru-
moasă/ ce nu vindecă/
nici nu ucide...” Ușa mis-
terelor rămâne deschisă
ca și aceea a înțelesurilor

majore de nebiruit.
Încât, citind undeva o ju-
decată ca aceasta:: „am-
biționându-se să copteze
tot ce e etern în efemer”
simțim acut nevoia de-a
întoarce apoftegma pe
dos: Poeta, dimpotrivă,
prin poezia sa, asumă
efemerul în etern. Nu
vom stimula „cearta gra-
maticilor”: GRAMMA-
TICI CERTANT! Dar tot
pre limba strămoșilor la-
tini: ADHUC SUB IU-
DICE LIS EST .
(Procesul nu s-a jude-
cat/clarificat încă)... Pen-
tru noi fiind însă mai
mult decât clarificat:
Victoria Milescu- o poetă
victorioasă!

Despre violență (I)

„Ne regăsim cu toții la sfârșitul unei mari epoci și este necesar să ne reîntoarcem la începutul tuturor lucrurilor, pentru a regăsi ceea ce s-a pierdut“.

Constantin Brâncuși.

**Vavila Popovici
SUA**

Despre violență unii spun că este răutatea genetică care trebuie stăpânită prin voință și prin educație. Dar, se pare că în acest secol în care am intrat, oamenii grăbiți, obsedați de prea rapidă trecere a timpului, nu mai vor să țină cont nici de voință – cea care poate regla comportamentul verbal sau fizic și nici de educație, dacă ea există!, pentru direcționarea comportamentului. Prin vicleșug, perfidie sau violență, cei slabi jinduiesc, și uneori chiar obțin, puterea.

Mă aflu în țara mea, la începutul unei toamne frumoase; circulam pe una dintre străzile orașului și am asistat la niște scene la care, dintr-un început, nu știam dacă pot râde sau mă pot întrista. Nerespectând indicatoarele și ciocnindu-se două mașini, șoferii acestora s-au dat jos de pe scaunele lor și au început a invoca cuvinte de un plasticism uluitor! Înjurături multe și „grele"... Era o privilegiu sălbatică și vulgară a vieții noastre și oricât de îngăduitoare am în-

cercat să fiu, nu puteam fi de acord cu dezmățul verbal, afrodisiac, manifestat fără pic de rușine. Oamenii nu-și mai respectau propria limbă, pe care de bine, de rău, o învățaseră în școală. Am mai văzut și la televizor, am citit și în ziare despre astfel de manifestări violente, surprinse în traficul auto, violență verbală, după care de cele mai multe ori a urmat cea comportamentală: Pumni, picioare și chiar arme cu care s-a tras în adversar; oameni răniți, chiar omorâți în bătaie. Întrebarea este: De ce oare nu încercăm să ne stăpânim? Un înțelept spunea: „Când cineva știe să se stăpânească, ajunge la echilibru; o dată echilibrat cu măsură, dobândește limpede-vedere; calmul îngăduie omului să cerceteze și să judece lucrurile; lucrurile o dată cercetate, omul își atinge scopul.”

O stare de conflict, conflict permanent s-a instalat în societatea românească! Dar nu numai în societatea românească! Și nu de acum, ci mai demult, dar parcă amplificată astăzi

și practică fără limite, ca și cum ar fi un drept dobândit al libertății. Libertatea poate fi haotică sau civilizată, prima acționând în democrația haotică și cea de a doua într-o democrație civilizată. La care subscriem? În libertatea haotică acționează dreptul forței, în cea civilizată - forța dreptului. Omul are nevoie de libertate, dar trebuie să respecte legile bunei cuviințe, altfel echilibrul social nu este posibil. Am văzut ce s-a întâmplat și se mai întâmplă chiar la oamenii care ne reprezintă, exemplul cel mai edificator au fost scenele de la dezbaterea legilor în diferite țări ca: Mexic, Coreea de sud, Ucraina, Rusia, Italia, Taiwan, India, Japonia. Aleșii sau comportat violent, cu scene în care ori se vocifera inadmisibil de tare, ori se administrau pumni, ori se strângea adversarul de gât, ori i se închidea gura cu câte o palmă zdravănă... gesturi inadmisibile pentru oameni civilizați dar care își pierd firea în anumite momente și se comportă ca niște animale. Și la noi în parlament am

văzut astfel de scene; alții i-am văzut pe unii dormind în timpul dezbaterii legilor. Nu este și aceasta o atitudine lipsită de respect, de înșelătorie, să fi prezent și totuși absent?

Din punct de vedere istoric, manifestarea de violență despre care se spune că este o răutate genetică, pare a-și avea punctul de plecare încă din momentul săvârșirii crimei biblice a lui Cain cel care s-a răzbunat pe fratele său Abel, omorându-l. Considerându-ne urmașii lui Cain, vrem să-i urmăm exemplul? Sau vrem să îmbrățișăm sintagma lumii antice „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte?” Să ne lipsim total de dialogul civilizat? Dorim să clădim și să trăim într-o societate bazată pe principiul violenței și impunerii prin orice mijloace? Într-o societate bazată pe maxima latină „Divide et impera” (Dezbină și stăpânește!)?

Va urma

Bucuria simulată și fericirea gândită

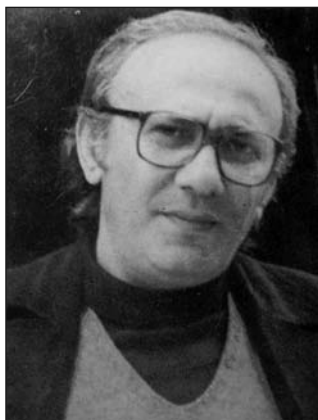
În poezia lui Mircea Ciobanu

Al. Florin Țene

Conștiința despre tine însuți conduce spre înțelepciune; dar când descoperim în poezia lui Mircea Ciobanu o conștiință vastă despre ființa Omului, gândim că adevărata înțelepciune glisează în exterior, îndepărtându-se de miezul cald și calm al vieții.

Ceea ce descoperim în poezia lui Mircea Ciobanu, este mai mult decât conștiința despre sine. El aprofundează timpul și substanța, pentru a găsi corespondențe umane: "N-o răspândi, nu pune om s-o ducă/ în hainele cu sânge: las-o jos /rotită-n sul și vino mai aproape /de umbra casei mele, frate palid. (Nu spune).

Fericirea poetului de a-și fi găsit „credința” în poezie este profesiunea celui care, lovit mereu de destin, nu se va fi îndepărtat niciodată de la luciditate. Acel „Punct de sprijin”, vezi poezia cu același titlu, era pentru poet un loc, în spațiu și timp, cu ajutorul căruia putea să evadeze, conștient, că „ieri” nu poate fi rupt de viitor. Poetul cu ajutorul poeziei doarește descătușarea spirituală, pe care o găsește în ocurența metalului și metalizării, întrucât în social era imposibil, datorită dictaturii. Evadarea în mineral nu este

altceva decât refugiul în fața prezentului. Era convins că sufletul lui refugiat în mineral (cristal și var) este un mijloc de scăpare, însă era convins că fericirea pare înscrisă dinainte. Iar bucuria simulată este asemeni sentimentului cel simte naurfagiatul pe un țarm salvator: "și cum cobor, și cum sub tălpi încerc /s-aleg de noapte pietrele țestoase, /abia-nțeleg din care parte-mi șterg /palorile pe piept alune-coase. („Insula-Punct de sprijin”). Mircea Ciobanu se admonestează cu amintirea. Iar amintirea este aceea care leagă mereu prezentul de trecut, un trecut în care răul făcut este preponderent celorlalte fapte de viață. Se consideră un nevinovat care nu-și înțelege vina, se consideră un acuzat pe nedrept ce "revendică o compensație a torturii la care a fost supus. "(Magdalena Popescu). Răul care, chiar dacă Mircea Ciobanu ajunge să-l urască, nu poate să i se sustragă.

Poetul caută fericirea mai departe, dincolo de speranțe, o inventează, și depășind totul, se regăsește pe sine prin aducere aminte : "De-atingerea adusă aminte m-am temut; / de loc adus aminte; de fața ta rămasă /sub giul-gii neclintită mă tem – și-n somnul mut/ sentâmplă că puterea cuvântului mă lasă. (Chip). Imploziile sale de credință, ușor mascate, sunt o bucurie, dar o bucurie care acoperă o tragedie, o bucurie gândită spre a acoperi tot ceea ce înlăuntrul său era rană a suferinței: "...De-aici te rog, /. de unde bezna ține locul zilei / și frigul locul soarelui, de unde/ cu nume stacojiu un idol paznic / răsuflă-n poarta ultimei incinte." (Ultima incintă). Pentru un poet ca Mircea Ciobanu, limanul nu poate fi decât o bucurie simulată. Adevărata bucurie a talentului este neliniștea confruntării în existența sa. Pentru acest poet, ca pentru toți marii poeți, un poem

înseamnă o punere în evidență a Eternității, a vieții în continuare, a sufletului uman infinit, a substanței reflectată în lumină, ca în acest interesant poem mit, "semne ale vârstelor moral-spirituale ale cosmosului": "am văzut cum se înalță/ din mijlocul albei întinderi, cum se alege, //singură, verde și-azur, cu o mie de fețe,/piatra soboarelor, miezul compact al otrăvirii, /inima ei netezită cu muchii și-o mie de fețe" (De profundis). Varietatea este numai posibilitatea ce o are o existență creatoare de a se arăta. de aceea, speranța nu trebuie despărțită în mod arbitrar de disperare, nici bucuria de tristețe, nici mulțumirea de nemulțumire. Mircea Ciobanu știe că durerea absolută este spațiul tuturor durerilor relative pe care el le poate percepe și zămisli, și fiecare poem este un astfel de spațiu, unde prin cuantificarea elementelor el obține puterea prin care poate alcătui și realcătui universuri de substanțe. Există un impresionism ciobanian. Există o tehnică a poetului a "descompunerii" metalelor, a cristalelor, a luminii, a substanțelor reduse la esențe ale sufletului care creează intimitate între creator și cititor.

Foto: Nicolae Vărjmaș

Menut Maximinian

- Cartea recent apărută la editura Casa Cărții de Știință din Cluj-Napoca este o primă carte de filosofie sau are și urmele lirice ale cosmopoetului ?

- Precizez, de la început- cred în Dumnezeu și Iisus- cosmonauți extraterestrii, dar nu cred în religii, dogme, superstiții, secte!

Dacă citești cartea în totalitate și nu te depășește bagajul informațional, spiritual și cultural din ea, dacă și spiritul, mentalul tău e ca o parașută, care doar în zbor se deschide, ai curajul și nu ești un dogmatic blazat, criticist și nu autocraticist, bucurându-te de zborul în trecut, prezent și viitor- chiar dacă doar cu gândul, azi, în viitor! De aceea, cartea de eseuri filosofice , aş remarca doar "gândirea cosmică" este un program filosofic cosmic-sideral, în timp și spațiu, prefigurând viitorologic- filosofia cosmică, siderală a viitorului! "Filosofii siderale" este o carte de istorii galactice și inginerii viitorologice , de prospectare filosofică, cosmolică, științifică, istorică, cosmică a viitorului! E o carte cosmică, misionară din spațiu, pe Terra, deschizătoare de întrebări, meditații și de ce nu și soluții în viitor de generațiile ce vin! Fiecare om citește și înțelege cât îl duce, îl ține memoria cosmică!

- Ce mai cuprinde cartea în pre-

„Filosofii siderale - este o carte-cheie cosmică în programul nostru ideatic-literar-filosofic-științific-cosmic! ", declară scriitorul SF Al. C. Miloș

mieră universală?

- Fără a fi lipsiți de modestie cosmică- trebuie să anunțăm că această carte de filosofie, pe lângă viziunea viitorologică a gândirii cosmice a viitorului, încearcă, pornind de la Freud și Jung- o descifrare, o decodificare a trecutului istoric, galactic, extraterestru al rasei umane- a păcatului originar, atât de discutat de cărțile sacre, la o neascultare față de divinitatea celestă dar neprecizând obiectul acestei neascultări ab origine- și efectele secundare ale ei. Cartea propune un raționament logic, științific, pornind de la scrierile sacre străvechi, antice: Cartea lui Enoh, Ewuma elish, poemul lui Ghilgamesh, Vedele, Popol-Yuh, Ramayana,

Upanișade, Mahabharata, Tora, Talmud, etc.- perechea primordială, umană - Adam și Eva, a fost drogată cu sex, intoxicată cu sex spiritual și fizic, de soldații cerului- extraterestrii, "îngerii căzuți" ce au deturnat experimentul genetic- cosmic- din laboratorul genetic- Terra- de creare de noi rase cosmice, prin inginerii genetice, extraterestre, selecționate pentru popularea Universului, de civilizații extraterestre, de expediții extraterestre- de pe a 12-a planetă- Nibiru- a sistemului nostru solar, de locuitorii ei, numiți în cosmogonia sumeriană „ANNUNAKI“ și „NEFILIMI“ în Biblie. Conducătorul expediției de pe planeta Nibiru,- a cărui semn era crucea, „planeta răspântiilor“- era „ZEUL“ (pentru omenirea primitivă) ANU (de unde vine denumirea Anului Astronomic în memoria colectivă) sau DUMNEZEU - ELOHIM, YAHWE- în creștinism și iudaism, astronaut și savant- genetician-

galactic!

Experimentul genetic Terra- încrucișarea ADN-ului extraterestru, "Dumnezeesc" al Anunnakilor de pe a 12-a planetă Nibiru cu ADN-ul unui om-maimuță de pe Terra, plus amestecul în retorte genetice cu limfa și sângele extraterestru - a dus la crearea prin clonare- "după chipul și asemănarea noastră " (genetică, a ADN-ului) la OMUL-ADAM sau ADAMU - ceea ce în limba sumeriană înseamnă "amestec", muncitor primitiv "cu răspunderi limitate". Pe frescele sumeriene se văd șiruri de ADAMI - creați prin clonare! Scopul era ca acești ADAMI- oameni să fie ajutoare în minele de aur de pe Terra, căci pulberea de aur, răspândită în ionosfera planetei Nibiru refăcea stratul de ozon al atmosferei, ferindu-i pe locuitorii lui Nibiru de radiațiile cosmice ucigătoare! Adam și Eva- fiind drogați cu sex- hipersexualitate- de "îngerii căzuți" și pedepsiți pentru "distracția" lor, au fost aduși din nou în subanimalitate, în bestialitate, efectele secundare fiind scurtarea vârstei lui Adam- omul de la 1000 de ani la 100 de ani și idiotizarea, oligofrenizarea rasei umane- omul folosind 1-2% din capacitatea creierului, oamenii devenind niște baterii biologice- cosmice, descărcate energetic, fizic și spiritual, invadate de boli, îmbătrânire și moarte, prin hipersexualitate - păcatul originar al rasei umane! Să mai remarcăm că algoritmul matematic al echilibrului demografic al terrei a avut și are de suferit prin suprapopularea Terrei și apariția războaielor , a

**Continuare
în pagina 24**

Filosofii siderale...

continuare din pagina 23

autodistrugerii! Aceasta e- credem noi- decodificarea, în premieră științifică- a păcatului original al oamenilor! E realitate științifică și nu metaforă lirică!! Iar soluția- adoptarea unei vieți ascetice, abstinente, vegetariene și folosirea organelor de înmulțire- doar pentru înmulțire, pregătindu-se cei aleși pentru imaculata concepție isusiană - o înmulțire asexuată, artificială, în vitro! Cam astfel ar trebui comentată profesionist, responsabil, științific-

"Filosofii siderale"! Problema e însă că autorul, scriitorul, filosoful, omul de știință viitorologică, cosmică, emițătorul, are un fel de lecturi, iar receptorii-comentatori și cititorii nu întotdeauna aceleași lecturi- informații!!! De aici confuziile și judecățile superficiale,

eronate! Nu-i mai puțin adevărat că memoria cosmică a oamenilor trebuie trezită- cu aceste cărți - stimuli - impulsuri - la redobândirea uitatei identități cosmice a oamenilor, atinși de transgism, rătăcire dementă și amnezie! Noi, oamenii - "Filosofii siderale" o afirmă- clar, ferm: SUNTEM EXTRATEREȘTRI! Acesta e mesajul esențial întru fraternitate cosmică al cărții!!! Dacă nu spui adevărul- că Dumnezeu e astronaut extraterestru, oare nu minți oamenii și iei în deșert numele lui Dumnezeu?!

- Ce mai cuprinde cartea "Filosofii siderale"?

- Faptul că oamenii farisei ai credinței, ignoranți, fără știință, sunt de fapt....necredincioși!

Spre informarea dreaptă, științifică a cititorilor- cartea cuprinde

pe lângă o istorie invizibilă a Terrei, Iisus Cristos- prototip cosmic al omului, comunismul ce va reveni, de la Eminescu la NASA, etc. texte literare programatice- precum:

"Manifestul cosmoartei2, ce în legătură cu "Gândirea cosmică"

propune generațiilor viitoare - Startreck- o cosmoartă, cosmopoezie, cosmopictură, cosmomuzică, cosmoarhitectură, cosmo-film, cosmoteatru, cosmocultură, cosmoproză, cosmocritică, cosmoistorie a artei și literaturii și o cosmo-filosofie - "Gândirea cosmică", nou curent artistic, ideatic, științific, cosmic, de inspirație SF ! De asemenea : " NOLTA- noua ordine literară terriană anticipativă"- adică, aducerea în primplan, în viitor- a literaturii științific, a literaturii SF- adică, a lui Jules Verne, H. G. Wells, Artur C. Clarke, Isaac Asimov, Stanislav Lem, Ray Bradbury, Erich von Daniken, Thimoty Good, Jacques Valle, Robert Charroux, etc. Apoi, "Ciocnirea civilizațiilor", - în care se încearcă să se pună în picioare, cu fruntea spre stele, să se vaccineze Omenirea cu Adevărul Științific și nu al religiilor- capcane prin imbecilizarea mistică, paranoică, prin idolatrie a omului, ale gândirii primitive ce vor dispărea în 50-100 de ani, cele 200 existente pe Terra arătând, prin Grila cosmică a "filosofiei religiilor" a lui Mircea Eliade, că omul religios, primi-

tiv, fără știință și înțelegere - văzând coborârea lui Dumnezeu pe Terra dintr-o navă spațială, OZN- a păstrat în subconștientul colectiv: clădirea tuturor bisericilor din lume se numește nava bisericii, adică nava cosmică, veșmintele clericilor seamănă cu costumele de cosmonauți, altarul cu motorul, cu bordul de comandă al navei extraterestre, iar crucea- cu o posibilă cheie de contact, de pornire a motorului fonic al rachetei, etc. Cartea încearcă să trezească cititorii parcă din somnul rațiunii, de 1000 de ani- din basme, dar, atenție, somnul rațiunii zămislește... monștrii!!! Biblia- este o poveste cu rachete și astronauți extraterestrii, Apocalipsa 2012- va fi o trecere a Terrei printr-un Nor interstelar, o Centură Fotonică a Galaxiei, cu schimbarea AD-ului viețuitoarelor Terrei, cu mutații genetice și geologice- putând fi salvați cei ce cred în Știință și nu în Dogme, de către Comandoul Intergalactic Ashtar, apoi legătura dintre Vatican, USA și cele 9 rase de Extraterestrii prezenți pe Terra, etc, etc, etc. Cred că v-am dezvăluit destul din conținutul dens, deschizător de Memorii Galactice, pentru a merge la bibliotecă și a o citi!

Purtați-vă în viață ca niște Fii de Dumnezeu ce suntem, cu toții, ca niște Cetățeni ai Cosmosului!!!

Gheorghe Palel

AGAMEMNON: Mi-am luat o piatră de pe suflet, totul îmi pare că-și găsește altă față, alt zîmbet are astăzi dimineața și razele de soare se coboară în apele-furiate, dușmănoase, să le divinizeze strălucirea, în sufletu-mi de tată și ostaș în sufletu-mi de rege și părinte — s-a dat o cruntă bătălie în care pînă la urmă am învins eu însumi...

(După cîteva momente, Menelau intră nervos, tîrîndu-l după el pe Euripiu.)

MENELAU (răstit și nervos): L-am surprins pe acest bătrîn, cu asta! Placa de ceară în care Agamemnon trădează Grecia și pe noi cu toții. Oroare! E sinistru comportarea fratelui meu ce-i comandantul flotei și rege al regilor în Eurip!

AGAMEMNON (calm): Abia aceasta-i hotărîrea-mi, frate ce mi te-ai dovedit dușman în toate gîndindu-te numai la ce-i cu tine și către mine, nici un gînd. De ce să îmi sacrific propria-mi copilă pensîngeratul altar al unei zeie ce mă urăște, cum urăști tu însuși?

MENELAU: Amesteci interesele de seamă cu cele ale tale, ce-s mărunte! Dacă am să ies de aici și comandantii află trădarea asta, te sfișie! Rușine ție, rege Agamemnon! Ce basileu mai ești?! Nehotărîrea ți se răsfață-n cuget ca o tîrfă și tu ca un slugoi ce ești, o cauți! Domnește la Micene și la Argos, de astăzi o voi face-n scîrba noastră. Aș ride să privesc cum îți sfișie hienele cadavrul tău netrebnic. Cine-i fiica ta, de-i pui viața ei

Agamemnon (6)

mai presus de Grecia și de tine?

AGAMEMNON: Măsoară-ți vorba, rege crud al Spartei, măsoară-ți vorba cit mai ești în viață, nu mă sili să te lipsesc de dînsa, nu te purta ca un ursit spre moarte! Azi nu-mi mai pasă dacă supăr zeii de nu-ți masori cuvintele, prin spadă, am să te trec ca pe un sclav nemernic! Destul, îți spun! O vorbă, ca lui Caron să îi plătești ca să te treacă Styxul!

MENELAU: Prea tare strigi! În fața ta-i un rege și nu un vierme blestemat ca tine, pe care e de ajuns să-mi pun călciiul ca să-l strivesc! Scrisoarea ta, nu pleacă! Blestemul crunt să cadă peste tine, că din această clipă nu-ți sînt frate, nici tatăl meu Atreu, părinte ție!

AGAMEMNON: Scrisoarea va pleca! Eu nu lac joacă în hotărîri ce-mi sîni definitive. Să piei din fața mea, și dă-i scrisoarea acestui sclav să-și ia cu dînsa drumul, dențirzie cumva această veste, gîndește-te și tu, îmi pierd copila!

MENELAU: N-am îndurare! Paris cere moarte, Priam își vrea pedeapsa. Cum s-ajungem de nu ne lasă marea. Cum s-ajungem? Cerșetorindu-mi mie îndurare? Ori ești copil, ori mintea ta e crudă și-atunci voi hotărî eu singur. Iată!

(Menelau calcă în picioare plăcuța de ceară și iese grăbit, tîrîndu-l după el pe Euripiu. Agamemnon rămîne descumpănit cu mina pe spadă.)

AGAMEMNON: Ceara strivită, nu-i un semn că vestea-mi, nu va ajunge cu grăbire în Argos! Mai am plăcuțe multe pentru a scrie ca Ifigenia să nu mai vină încoace! (Intră în cort un sclav.)

SCLAVUL: Slăvite Agamemnon, au sosit mărita Clitemnestra cu Ifigenia!

AGAMEMNON: Cum?! Cînd?! Ci roagă-le să intre. Un cîntec mi

se pare vestea asta! pe de o parte. Pe de altă parte mi-aduci cea mai nesăbuită știre! Cum îndrăznești să minți?

SCLAVUL: Vai nu mint! Dimpotrivă totul e adevăr cum nu poate fi altul!

AGAMEMNON: Să intre, dar! Condu-le în această neliniștită încăpere în care de-atîta timp îmi bat de pin/e gîndul de am impresia că se face pînză și-mi flutură în față o pînză albă pe care am scris eu însumi sacrificiul copilei mele ce-a venit aicea spre cea mai fericită dintre nunti!

CLITEMNESTRA: Agamemnon!

IFIGENIA: Tată!

AGAMEMNON: Venite fiți cu bine! Cred că drumul n-a fost ușor. Și sînteți obosite. Îndată voi dispune pregătirea bunelor rînduiri pentru odihnă. Vă cam grăbirăți!

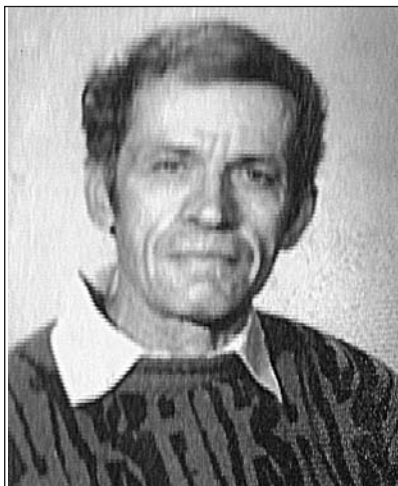
CLITEMNESTRA: Cum, ne cam grăbirăm? Cum primit-am vestea plecat-am către tine! Veste bună cu invincibilul erou Achile să fie soțul fiicei noastre mai degrabă!

AGAMEMNON (încurcat): Așa e... Dar credeam...

IFIGENIA (îl întrerupe): Îmi pari schimbat, părinte, poate vremea și supărările mereu avute să te fi zbuciumat pînă-ntr-atîta că nu te bucuri de venirea noastră? Doar ne-ai chemat! Sau poate că Achile pe care abia aștept să-l văd amină căsătoria ce mi-ai hărăzit-o? Nici asta pricină nu ar fi să te întuneci. Știi că pentru mine hotărîrea voastră e lege peste care nu pot trece.

AGAMEMNON: Nimic din toate astea. Fii pe pace, vom mai vorbi, voi sînteți ostenite, prea lungă-i pentru voi călătoria cu care nu prea sînteți învățate.

Va urma

Cadrilaterul dobrogean

Emil Perșa

A răsărit o stea în
Cadrilaterul dobrogean
Să lumineze pe românii
ce trăiesc în
Durostor și Caliacra azi
Să le fie dor să vină
pe malul dunării bătrâne
Să aștepte zorile
în cerul trecutului român
Ce-l redescoperă coborât

pe pajiștea cu flori,
Să asculte clopotul unirii
ce bate în catedrala
Metropolitană din Blaj.
Să se audă la
București și la Castelul Balcic
În turnul regal străluminat
în sărbători
Să vină cu toții
la fântâna istoriei săpată în
Lutul cerului latin.
Să bea apa libertății
pe drumul cu brazi.

Intru în Castelul Peleş
în sala tronului
Să privesc portretul
reginei Maria
Să scriu un poem
așezat la masa învierii
Să-l vizitez pe
regele Ferdinand când
Intră în camera
Consiliului de Război
Să hotărască împreună
cu miniștri Coroanei
Reîntregirea patriei noastre,
Vine lângă statuia lui
Mihai Viteazul
Să semneze decretul regal

Să lupte armata română
pentru un vis
Strămutat din cerul
cu gloanțe și fum
Pe baricada acoperită
De-un covor cu flori albastre.

Urc pe dealul Patriarhiei
Să intru în mănăstirea
Sfinților Arhangheli
„Petru și Pavel”
construită de Petru Rareș
Să ascult evanghelia citită
de preot în limba română,
Să mă așez în banca religiei
Să privesc icoana cu spini
a lui Isus Christos
Luminată de candela lui
Ștefan cel Mare și Sfânt,
Să respir aerul regilor
magi sculptați în
Fildeș și așezați în amvon
Să-i iubesc în cer și pe pământ,
Să visez viața lumii
de mâine când mă
Întorc acasă să o întâlnesc
pe mama pe
Balconul soarelui răsărit pe
Calea adevărului unde-i
sculptată în aur o zână.

Poeme de Valeri Toderici

Lumea asta de n-ar fi

Lumea asta de n-ar fi
Bine cu mândr-aș trăi
Câte rele sunt pe glie
Toate mândra mea le știe.

în loc de oameni să fie
Numai flori de iasomie
în loc de oameni, copaci
Care-i sunt la mândra dragi.

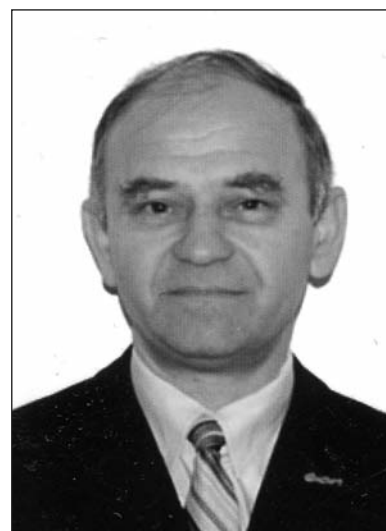
în loc de lume, pădure
Să culegem fragi și mure
în locul gurilor rele
Să ne cânte păsărele.

în loc de vorbe ușoare
Să se nască cinci izvoare
Să beau eu cu mândra mea
Câte zile vom avea.
Și să bem din trei vâlcele
Să uităm vorbele rele
Și să bem apă curată
Să uităm ce-a fost odată.

Rândunica

Sub streșina casei mele
Își au cuib trei rândunele
Dimineața, când să dorm
Ele mă trezesc din somn.

Dimineața, când mă scol

Nu pot sta de gura lor.

Rândunica, îndrăzneată
Mă întreabă dimineață:
Cip, cirip, de n-aș fi eu,
Cine te-ar trezi mereu?!

Federico Garcia Lorca – poet al Andaluziei, dragostei și a morții (2)

Ștefan Petra

Nici conștiința morții, nici cea a unei mari și adevărate iubiri nu-l poate lăsa indiferent: omul nu este și nu va fi, înainte sau după aceste mari momente ceea ce a fost. Si cu atât mai mult, e afectat sufletul spaniol, cel atât de pasional, tensionat până în cea din urmă fibră, care trăiește cu o intensitate diabolică răscrucile inerente ale vieții, rezolvându-le abrupt, cu acea radicalitate proprie sentimentului.

Nu vom putea reliefa, în cele ce urmează, unul sau altul dintre volumele poetului se care sunt exprimate aceste sentimente și aceasta datorită simplului fapt că ele sunt veșnic prezente, la un înalt nivel de intensitate, în toată creația lui Lorca, fie că este vorba de perioada de început a creației sale din „Cartea de poeme”, „Poemul cântecului bătrânesc” ori „Primele cântece”, fie mai la sfârșit, prin „Divan del Tamarit” sau în capodopera sa „Bocet pentru Ignacio Sanchez Mejias”.

Dragostea și moartea nici n-ar putea fi tratate separat. Artificialitatea unui asemenea demers apare ca evidentă. Atât dacă ne referim la realitatea vieții sau la ansamblul operei lui Lorca. Ele se împletesc în inima și mintea spaniolului, într-un tot inconfundabil și nicio dată nu știm care dintre

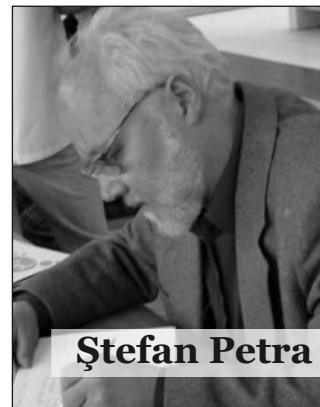
ele este mai puternică. Dragostea, prin intensitatea vieții trăite își subordonează moartea, ori aceasta din urmă reprezintă esența ultimă și face sieși sentimentul dragostei ca o culme a trăirii, dar o culme trecătoare...

Eroul spaniol, exprimat sau nu de Lorca, trăiește prin moarte, își desăvârșește chiar, uneori, dragostea prin moarte fără însă ca prin aceasta să-i diminueze într-un fel valoarea, ori să se simtă vinovat. Dimpotrivă! Adevăratul spaniol e acela care știe să-și înfrunte soarta supunându-i-se, care trece în moarte prin și datorită dragostei. Moartea devine astfel un triumf al vieții, al puterii omului de a-și depăși condiția Moartea spaniolului e o sărbătoare – fiesta – care-l trece în legendă și Eternitate.

Problema morții, ca trăire, are adânci reverberații în întreaga gândire spaniolă. Așa de exemplu, găsim la Ortega y Gasset: „Viața mea nu-mi aparține, nu este a mea mai mult decât acest perete... gândirea este a mea, este eu. Dar viața mea nu-i a mea, ci eu sunt al ei. Ea este amplă, imensa realitate a coexistenței mele cu lucrurile”. Iar dualitatea dragoste-moarte este exprimată de Miguel de unamuno astfel: „Amorul este fratele, fiul și în același timp tatăl morții,

cea care este sora, mama și fiica sa”. O dialectică desăvârșită!!

Moartea toreadorului este, privită astfel, nu atât o dramă, cât o supremă jertfă solemnă adusă adevăratei vieți. Lorca, care nu este nici decum un fatalist, scrie: „Cred că lupta cu taurii este cea mai nobilă sărbătoare din toate câte cunoaște lumea. Este desăvârșită dramă, unde spaniolul își descoperă supremele lacrimi și amărăciuni. Singurul loc unde merge cu siguranța că va vedea moartea înconjurată de cea mai orbitoare frumusețe” (subl. ns.). corespondența dintre poetul Lorca și sufletul spaniol tinde cu adevărat spre suprema perfecțiune, spre contopire. Exprimarea sentimentului morții, forma poetică a acestuia, cunoaște de-a lungul creației lui Lorca o adevărată evoluție, atât prin mijloacele de expresie folosite, cât și prin profunzimea trăirii. De remarcat însă că Garcia Lorca tratează foarte rar moartea ca atare, ci, mai degrabă cele ce o preced, ori semnificația ei pe plan uman. „În adâncul tuturor poemelor răsună întrebarea, îngrozitoare întrebare ce nu are răspuns. Poporul nostru își încrucișează brațele, privind stelele și așteptând inutil semnul salvării. E un gest patetic, dar adevărat. Poemul pune o

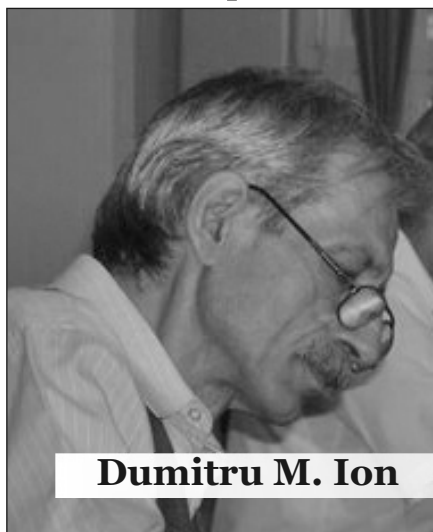
Ștefan Petra

problemă emoțională, fără realitate posibilă sau care se rezolvă prin Moarte, întrebare a tuturor întrebărilor.” – notează Lorca într-unul dintre studiile sale.

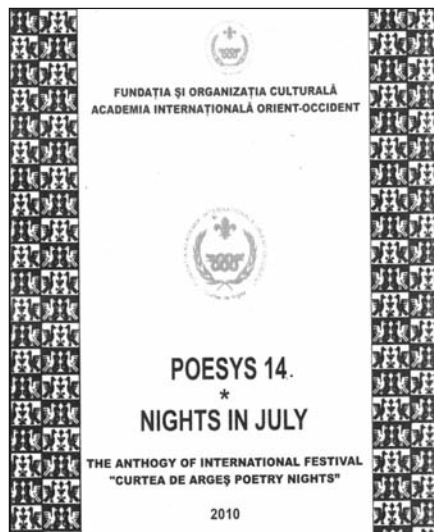
Un prim nivel îl reprezintă cel arhaic, acel din „Poem del cante jondo”. Aceste poeme se disting, pe lângă ritmurile vechi, populare, despre care am mai vorbit, printr-un mod fundamental, elementar chiar, de a privi lucrurile: „începe plânsul / ghitarea./ e inutil / s-o faci să tacă./ Plânge monoton / cum plânge apa, / cum plânge vântul / peste zăpadă. / E cu neputință / s-o faci să tacă” (Ghitara). Plânsul, tristețea iremediabilă e asemenea mersului veșnic, implacabil, elementar al forțelor naturii. „Elipsa unui strigăt/trece din munte-n/ munte/ Peste măslini/ va fi un negru curcubeu/ sub noaptea albastră/Ay (Strigătul). Moartea e pe aproape, dar nedefinită, vagă, prezentă totuși. Dragostea e și ea tristă, la zenit, în acord parcă cu moartea „Ay, dragostea/care s-a dus și n-a mai venit / ...Ay, dragostea / care s-a risipit în aer !” (Balada celor trei râuri).

Va urma

Festivalul internațional „Noptile de poezie de la Curtea de Argeș”

Dumitru M. Ion

Carolina Ilica

Ion Iancu Vale

La București, în aristocratica Sală a oglinzilor, din incinta sediului Societății Scriitorilor din România, a avut loc vineri, 8 iulie 2010, conform tradiției, declanșarea fenomenului cultural denumit Festivalul internațional „Noptile de poezie de la Curtea de Argeș”, aflat la cea de-a 14-a sa ediție.

Acțiunea a continuat timp de încă șase zile la Curtea de Argeș, unde s-a derulat un amplu și diversificat program artistic.

Înființat de către Fundația și Organizația Culturală Academică Internațională Orient-Occident (FOCAIOO), festivalul a fost susținut de URȘ și alți importanți parteneri și sponsori din județul Argeș.

La deschiderea, care a avut loc în București, condusă și moderată de către președintele festivalului Dumitru M. Ion și Carolina Ilica, directorul artistic, au fost prezenți concurenți români și străini (dar și un numeros public format din scriitori și oameni de cultură) veniți aici, care au susținut un foarte apreciat recital poetic, prefigurând de altfel regalul de la Curtea de Argeș.

Cunoscutul și apreciatul scriitor Radu Cârnelci, în discursul său, a elogiât strădania organizatorilor, considerând-o, după cum s-a exprimat domnia sa, cu adevărat „eroică” în această perioadă grea, marcată de un fără precedent declin socio-cultural.

Iată mai jos numele participanților la concursul de poezie al festivalului, ei figurând de altfel și în Antologia editată cu ocazia acestui eveniment:

- Nicole Barriere - Franța
- Acad. Dumitru M. Ion - România
- Maksim Zamshev - Federația Rusă
- Acad. Horia Bădescu - România

- Sonia Manoilovic - Croația
- Victor Munteanu - România
- Acad. Dimitris P. Kraniotis - Grecia
- Acad. Elchin Iskendrzhade - Azerbaijan
- Lana - România
- Juri Talvet - Estonia
- Colette Mart - Luxemburg
- Ion C. Ștefana - România
- Acad. Ahmet Emin Atasoy - Turcia
- Kostadinka-Koța Gheorghevska - Germania, R. Macedonia
- Dolan Mor - Cuba, Spania
- Elisabeth Wandeler/Deck - Elveția
- Valentin Predescu - România
- Nabeela Zubari - Regatul Bahrein
- Elona Zhana - Belgia, Albania
- Danița Nain-Rudovici - Bosnia și Herțegovina
- Lucian Perța - România
- Jorge Fernandez Granados - Mexic
- Baki Ymeri - R. Macedonia
- Acad. Ioan Țepelea - România
- Melcion Mateu - Spania
- Tudor Opreș - România
- Acad. Grigore Grigore - România
- Acad. Carolina Ilica - România

În urma deliberării de la finalul concursului de poezie, s-au acordat următoarele premii:

- Premiul național - Acad. Horia Bădescu
- Premiul european - Nicole Barriere
- Marele premiu internațional - Acad. Elchin Iskendrzhade

Conform obiceiului, s-a acordat titulatura de academician al FOCAIOO, anul acesta onoarea revenindu-i regi- zorului, actorului și scenaristului Sergiu Nicolaescu.

**Adrian
Melicovici**

Încă din anii copilăriei, Corina Gabriela își scrie gândurile într-un cadru epic fără egal în scriitura literară contemporană. Mereu încercată de experiențe timpurii, trăind zi de zi, ceas de ceas cu spectrul surorii mai mari, ea își poartă pașii cu forță prin obstacolele existenței, neuitând niciodată să gândească, să scrie frumos, în pagini astăzi îngălbenite de ani dar păstrate de timp, așa cum orice scriitor de mare talent se respectă.

Puține sunt exemplele extraordinarului în lumea literară, a creației, cum este cel al Corinei, alintată acum de unii prieteni cu apelativul niciodată recunoscut în sufletul ei de ea, „Gabriela”.

Corina Gabriela este părinte încă de când era pe băncile școlii, acolo de unde a știut să extragă cu o îndemânare soră cu talentul tot ce i-au spus dascălii, pentru ca puțin mai târziu, să aștearnă la ceas de seară gânduri și cugete care în curând, vor apărea ca o

Despre Corina Gabriela Ciobanu, scriitoare și spirit nemuritor în frumusețea vremurilor

răsplată a vieții, suferințelor, încrederii, speranțelor, într-o carte formidabilă, aceea care poartă spiritul celei reîncarnate cumva în frumusețea inimii sale, Iulia Hașdeu. O carte care va exploda meritoriu și precum o ploaie de stele în frumusețea culturii românești. O carte a cărei semnătură o va purta, după ani de suferință, de așteptare, de iluzie și totuși, de mare luptă cu puterea din ea însăși. Forța Corinei Gabriela emană ca o perpetuare a absolutului sufletesc, întrecând orice creație apărută până astăzi scrisă de cineva, așa cum o face ea, în cultura noastră.

Corina Gabriela a plâns și a râs cu propriul ei destin, greu încercat, mereu tată și mamă pentru copiii ei, care astăzi trebuie să știe că au de ce să fie mândri de părințele lor. Și-a purtat crucea suferinței prin noroaiele drumurilor bătute la grădinița unde a educat sute de copii, ca să-i facă astăzi mai puternici, mai încrezători și mai frumoși. Și-a ținut băiatul bolnav în brațe, cale lungă, a suferit și a

murit cumva, lângă patul spitalelor bucureștene, necăjită de o soartă pe care nu a meritat-o niciodată. Și-a dus fetița drum lung, în capitala tot puținul ei s-a risipit, ca să-și vadă copii sănătoși și scăpați de urgia destinului.

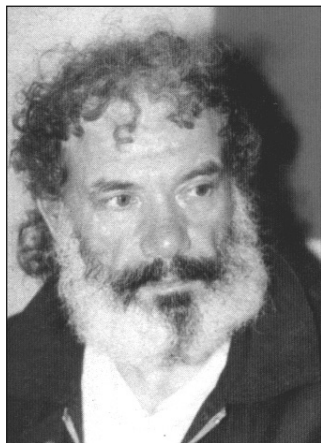
Corina Gabriela nu a încetat niciodată să fie totul pentru familia ei, pentru sora și copiii ei, pentru părinții săi și pentru cei care au înțeles cum trebuie iubită și mai ales respectată. Corina Gabriela este printre altele, o romantică. Fiecărei palme primite în viață i-a răspuns cu alte cuvinte, mereu așternute, în manuscrisele ei cu adevărat uimitoare, care vor face istorie. Fiecare pagină de jurnal a însemnat pentru ea trăirea din plin a etapelor unei vieți născocite de un destin deseori crud cu ea. Dar a strâns cu și mai multă tărie forța reușitei, apropiindu-se întotdeauna de Dumnezeu, mereu atentă cu prietenii dar și dușmanii depotrivă. De aceea, astăzi, cineva, acolo sus, o iubește.

Felul de a scrie al Corinei Gabriela este în pri-

mul rând unul care te pansează sufletește, precum un dar binefăcător și vindecător al spiritului. Ea vine cumva din astralul unde și-a întâlnit sufletul pereche, neglijându-l pe cel pământean, care fiind muritor, automat este și plin de greșeli și de păcate. Corina Gabriela vine dintr-un trecut îndepărtat printre noi, prin scrierile sale, demonstrând că a fost "acolo", purificându-se în primul rând pe sine și apoi pe cei către care întotdeauna și-a trimis vorbele calde și învățăturile cu care a fost înzestrată de un talent halucinant, tocmai pentru că i-a fost dăruit de Dumnezeu.

Corina Gabriela este un balsam al aducerii aminte către suflete plecate dintre noi, astăzi și mai prezente, prin ea și printre noi. Exprimarea epitetă și sintezele create de ea despre ce a fost, ce este și ce va fi, aduce un ego neașteptat și o regăsire a sinelui prin transpunerea astrală a gândurilor către alt suflet, neștiut și nevăzut, în universul ale cărei limite par să nu existe pentru ea. Cu scrierile Corinei Gabriela călătorești în timp și te transpui în viitor, venind din trecut și înțelegând datorită ei esența existenței, exprimată prin frumosul cuvânt, așezat sub rezumatul unor trăiri interioare absolut inegalabile.

**Continuare
în pagina 30**

George Tei

Baladă pentru tine

(dedicată Ancăi Stratulat)

Am venit să îți cer

Nu mai știu când voi fi
Și nu cred că am fost
Chihlimbar pentru toți
În acest adăpost

Călător spre târziu,
Mai aproape de cer
Numai azi, neștiut,

Și aș vrea să te port
În adâncu-mi rebel
Că mai am de trăit
Înc-o viață cu EL

Mă întorc să te am,
Peste ziuă, stindard,
Dându-mi seama că nu

Pentru mine mai ard

Și atunci, când mai cad
Într-o lacrimă gri,
Doar la tine gândesc
Că de mâine îmi scrii

Un destin mai bogat
În cuprinsuri și în
Renegări, reveniri;
Drumurile îngân... -

Dar, de vineri, mă schimb
Într-un alt anotimp
Și voi trece spre nori
Să reintru-n Olimp

Mai apoi, când se va
Împlini ce nu am,
Îndrăzni-voi să-mi fac
Doar o casă c-un geam

Să te văd că mai ești,

Să te știu că mă vrei
Doar un simplu decor
Rătăcind printre tei

Poate, mai însetat
De idei și desfrâu,
Mă închin și mă rog
Să trec fiecă râu

Și avid de iubiri
Voi mai ninge tiptil
Peste culmi și prin ger
Când vei arde - fitil

Tot ce nu mi-a fost stins,
Anii ce nu i-am șters
Să îi tai când vor fi
Să înghețe-ntr-un vers...

Am trecut, dar nu tot.
Chiar nu știu ce am scris!
Pentru voi, reîntors,
Eu - poetul proscris...

Despre Corina Ciobanu....

continuare din pagina 29

Corina Gabriela călătorește continuu. Simte și vibrează, emanând acea chemare către sensul deloc caduc al unor exprimări care la prima vedere, pot părea ireale. Tocmai în asta constă frumusețea rândurilor scrise de ea. Autoarea poposește în visele ei mereu înaintea celorlalți, avansând ideea în subconștientul cititorului că se află cumva înaintea timpului, fără să uite să ia lângă ea și explicația neînțeleasă încă a trecutului prin fotografiile la propriu și la figurat ale clipelor după care tânjește în marea ei dragoste de viață și de frumos.

Este clar că ne confruntăm cu un moment

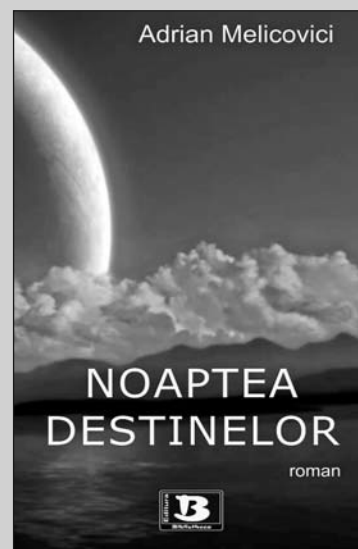
tot mai apropiat, poate apogeu al așteptărilor, în sfârșit împlinite, ale Corinei Gabriela. Pe numele său de fată, Ciobanu, Corina Gabriela nu uită să își ierte părinții și să-i iubească pentru anii lor, mulți la număr, petrecuți împreună. I-a dus singură și cu fruntea sus pe ultimul drum, dar de fapt, în esența momentului greu încercat, a deschis o nouă filă în viața ei, de acum încununată de apropiatul succes și explozia sa literară care va zdruncina din temelii benefic, frumos, simplu și într-un , mod de-a dreptul miraculos, literatura românească.

Corina Gabriela străbate cerurile și pământul

dintr-un condei aparte, unic, fiind înaintea de toate autoare a unei creații de mare succes, însăși viața sa. Căci prin suflet și trăire intensă în astral și prin propria existență, ne aduce bucuria cuvântului, a zâmbetului și mai ales, a unui stil de-a dreptul inconfundabil, care face din ea o stea mereu strălucitoare printre norii vremurilor.

Cineva spunea că trebuie să ai grijă ce îți dorești, căci se poate împlini.

Corina Gabriela și-a dorit și astăzi, visul ei se împlinește!

Serghei Esenin

niciodată,
Să nu mă'ntrebi de dânsul că nu
știi să răspund.
În ochii tăi văd marea
pentru întâiași dată
Cum flacăra albastră
și-o pâlpâie la fund.

Ducând postavuri scumpe
ți suluri de matasă,
N'am mers cu caravana
spre falnicul Bagdad.
Înclină, pentru mine, statura ta
frumoasă,
Lângă genunchii proaspeți
tristețea să mi-o scad.

Rugându-te, zadarnic îmi umilesc mândria,
Puțin de tot îți pasă
dacă-ți șoptesc încet,
Că acolo departe în țara mea Rusia,
Sunt pentru toata lumea
cel mai vestit poet.

Harmonica prin minieră sună năzdrăvană,
Aud cum latră câinii la luna altui cer.
Au n'ai vroii tu oare,
ciudata mea persană,
Sa-mi vezi albastră țara
de spice și de ger?

Prin locurile-acestea
nu-s numai într'o doară,
Chemarea ta fierbinte
răzbise traiul meu,
Iar brațele, mai albe decât o primavară,
Așa ca două aripi mă'nfășurau mereu.

Demult eu nu mai caut
în soarta mea hodina,
Desi trecută viața n'o blestem
și n'o'nfrunt.
O, rogu-te vorbește,
de vrei, despre lumina,
Despre ținutul vostru în care uit că sunt.

Harmonica din suflet înăbuș-o cu șoaapte
Și cu parfum de famec adapă-mă oricât,
Ca după una blondă
ce-i hăt la miază-noapte,
Să nu regret atâtea, să nu suspin atât.

Cu toate că Bosforul

nu l'am văzut vreodată,
Îți voi vorbi pe urma
de raiul lui profund,
Că'n ochii tai văd marea pentru
întâiași data
Cum flacăra albastră
și-o pâlpâie la fund.

Mi s-a urât la vatra mea

Tânjind prin hrișca și secară.
Natalul prag îl voi lăsa
Și-am să pornesc, tâlhar, prin țară.
Pe-amiaza bala de pe lac,
În vreo coliba neștiută,
Un prieten, lama de tureac,
C-un ochi la mine, o să-și ascută.
Când soarele pe drumul strâmt,
Va-ntinde-o panză ca de ceară,
Acea-al cărei nume-l cânt,
O să mă dea pe ușă-afară.
Și-acasă iar am să revin
Și flăcări noi vor linge zgura
Și-ntr-un crepuscul de venin,
Am să mă spânzur cu centura...

Nu Regret, Nu Mă Jelesc, Nu Strig

Toate trec ca floarea spulberată.
Veștejit de-al toamnei mele frig
Nu voi mai fi tânăr niciodată.

N-ai să mai zvâcnești ca pân-acum
Inima racitp prea devreme
s-o pornesc din nou la drum
stamba luncii n-o să mă mai cheme.

Dor de ducă! Tot mai rar, mai rar,
Pui pe buze flacăra pornirii
Și pierdutul prospețimii har
Cu vioiul clocot al simțirii!

În dorinți încep zgârcit să fiu,
Te-am trăit sau te-am visat doar viața?
Parcă pe un cal trandafirii
Vesel galopai de dimineată.

Toti suntem vremelnici pentru veci
Rar ning fragii frunzele deșarte...
Binecuvântat să fie deci
Că trăiesc și că mă duc spre moarte.

Ah, voi sanii, sanii!

Și voi cai, voi cai!
Numai dracul v-a scornit, mișelul!
Peste stepa-n goană cu alai,
Râde pîn' la lacrimi clopoțelul.

Pretutindeni, prin pustiuri reci
Luna nu-i, nici glas de câini, nici ceață.
Încă n-am îmbătrânit pe veci,
Hai, dă-ți suflet, viața mea-ndrazneață.

Cîntă-n spargul nopții, vizitiu,
Te-nsoțesc de vrei, dar cu tristețe,
Despre ochii umezi care-i știu
Și despre voioasa-mi tinerețe.

Pălăria mi-o pleoșteam ades,
Puneam calul între hlube late,
M-așezam pe-un braț de fân ales,
Și pe urmă, ține-te, măi frate!

Cum mă mai împăunam, zburând!
Și-n tăcerea nopților stufoase,
Gureșă-mi harmonică oricînd
Sucea capul fetelor frumoase.

...Totu-i dus. Fugarul a pierit.
S-a schimbat și părul meu și glasul.
De prea mult voios pălăvrăgit
Și-a pierdut harmonica mea glasul.

Sufletul mi-i totuși plin de rost,
Gerul și zăpada-mi saltă țelul,
Fiindcă peste toate câte-au fost
Râde pîn' la lacrimi clopoțelul.

Bosforul

Eu n'am văzut, persano, Bosforul

Cu toate că Bosforul

Edgar Allan Poe

Clopotele

I. Clopoței de sanie,
Clopoței de-argint!
O, ce lume de-ncântări
e-n duiosul lor alint!
Cum clinchesc, clinchesc, clinchesc,
În văzduhul nopții reci,
De când stele ce clipesc
Sus pe cer, din ochi clipesc
Cu descântul lor de veci;
Și se prind în mers, mers, mers,
Într-un fel de runic vers,
Într-o tintinabulare muzical doi-
nind din ei
Clopoței, clopoței, clopoței, clopoței,
Clinchete și singhete de clopoței.

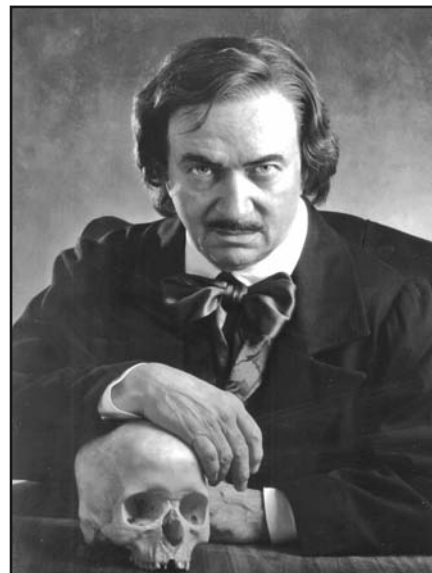
II. Clopote de nuntă,
Clopote de aur
O, ce lume fericită-n armoniosul
lor tezaur!
Și pe-al nopții dulce vânt
Cum își cânt-al lor descânt!
Și din notele-n risipă,
Dimpună,
Ce cântare se-nfiripă
Pentru turtureaua
ce ascultă, cu-o aripă
Peste lună!
Din sonorele calicii
Ce talaz masiv de eufonice delicii!
Ce de hohote!
Ce de clocote!
Cum rostogolește-n șopote,
Răpitorul ritm de clopote
Cântecul si-ncântecul de clopote
Clopote, clopote, clopote,
Clopote, clopote,

clopote, clopote,
Clangățul și zăngățul
de clopote!

III. Clopote de-alarmă, clopote de-
aramă!
Ce fantastice terori tulburarea lor
proclamă!
Și-ntr-al nopții aspru vânt
Cu ce spaimă ne-nspăimânt'!
Prea-ngrozite spre-a grăi
Pot răcni, răcni, răcni
În discordie nebună
Într-o aprigă chemare
de-a da ajutor la foc,
Într-o înfruntare-adusă
surdului, sălbaticului foc,
Ce se urcă sus, mai sus, c-un dor
beat de nenoroc
Și-o-ncordare-alucinată
Spre-a stinge-acum,
acum sau niciodată,
Palid închipata lună.
Oh, clopote, clopote, clopote!
Ce poveste spun înfricoșatele lor
șopote,
Și ce vaer!
Cum mai sună, bat și rag!
Ce de spaime-aruncă-n larg
În sânul tremurătorului aer!
Ci urechea deslușește
Într-un huiet, într-un vuiet,
Cum primejdia se-nvolbură și
crește;
Ci urechea prinde-n șopote
Dintr-un hohot,
Dintr-un tropot,
Cum primejdia
se-afundă și dă-n clocote,
În afundul și în clocotele
furiei de clopote,
Clopote, Clopote, clopote,
În țipătul și strigătul
de clopote!

IV. Clopote de-ngropăciune, clo-
pote de fier!
Ce solemne gânduri cântă în pro-
hodul lor sever!
Si-ntr-o noapte fără vânt
De ce spaimă te-nspăimânt'!
Cu al glasului lor

patetic freamăt!
Căci un sunet izbucnit
Din gâtulejul lor dogit
E un geamăt.
Clopotarii, clopotarii,
Sus în turle peste arii
Singuri stând,
Cei ce sună, sună, sună
Melancolicul comând,
Se simt mândri să ne pună
Peste inimi un mormânt.
Ei nu-s oameni și nici fieri.
Nu-s bărbați și nici muieri,
Ci-s furtună:
Craiul lor e cel ce sună ;
Și el tună, tună, tună, tună
Un paian de clopote!
Sânul lui e-n zvocote
De acest paian de clopote!
Iar el joacă, joacă-n hohote
Și se prinde-n mers,
mers, mers,
Într-un fel de runic vers,
Cu sunetul de clopote,
Clopote, clopote, clopote,
Cu tunetul de clopote.
Și se prinde-n
mers, mers, mers,
În funebre ropote
Într-un vesel, runic vers,
Cu dangățul de clopote,
Clopote, clopote, clopote,
Clopote, clopote,
clopote, clopote,
Clopote, clopote, clopote,
Cu bocetul și mugetul
de clopote.

Traducere
de Dan Botta

Calul, un animal puternic, înțelept și util (9)

Claudiu Duică

Rasa de cai Camargue

Originar din Camargue, o insulă din Delta Rhonului, aflată în sudul Franței, calul cu același nume este reprezentantul unei rase primitive, jumătate sânge. În trecut, acesta trăia în libertate și se reproducea ca și calul sălbatic. Se considera că ar proveni din caii orientali, asiatici sau mongoli, lăsați aici de sarazini. Se pare că în evoluția acestei rase a existat, de asemenea, și o influență a cailor Barb, în secolele VII și VIII - rasă ce a fost introdusă în aceste regiuni de către cuceritorii din Peninsula Iberică.

În anul 1775, în Camargue, a existat o herghelie de astfel de cai, care erau folosiți la munci agricole, îndeo-

sebi la treieratul grânelor. După Grogner, calul Camargue avea următoarele caracteristici: talie mică (52 - 56 cm., 132 - 142 cm.), cap uscat, mare, de formă pătrată; profil drept sau ușor concav; privire inteligentă; gât drept, subțiat; corp rotunjit și compact; piept adânc; extremități uscate și subțiri, dar puternice; coate largi; chișită scurtă. La naștere, calul prezintă un strat de păr negru sau maro închis la culoare, iar pe măsură ce crește blana lui devine tot mai deschisă la culoare, parul inițial amestecându-se cu fire albe, până când aceasta ajunge complet albă. În ciuda dimensiunilor sale mici, calul Camargue are puterea de a transporta greutatea mari.

Pentru a păstra carac-

teristicile inițiale ale rasei, în anul 1976, guvernul francez a stabilit standarde de rasă și a început înregistrarea principalilor crescători ai calului Camargue.

Este un cal agil, inteligent și rezistent și are un temperament calm. În prezent este folosit pentru jocuri ecvestre, dresaj și echitație de lungă distanță, fapt pentru care popularitatea sa este în continuă creștere, cel puțin în Franța.

Rasa de cai Kirghiza

Calul din această rasă este cel mai desăvârșit tip al stepelor kirghize, situate în partea de N-E a Mării Caspice. Judecând după caracterele sale, se deduce mai mult originea mongolă. Calul kirghiz are o talie mică, de 1,46 m până la 1,48 m.,

capul mare, în raport cu gâtul, profilul convex, mai cu seamă în regiunea frunții. Ochii nu prea mari, însă foarte vioi, urechile mobile, gâtul ca de cerb - caracteristică a tuturor raselor de stepă, greabănul destul de ridicat, spinarea convexă, crupa scurtă și teșită, coada prinsă jos, lungă, pieptul bun, membrele scurte, bine prinse, rezistente și musculoase - cele dinapoi sunt defectuoase ca aplomb, coate de vacă, copite mici cu un foarte bun corn. Moțul, coama și coada sunt abundente. Culoarea predominantă este brun-roșcată (roibă).

În aparență, calul kirghiz nu este un cal frumos, însă, prin calitățile sale, se poate spune că este un cal bun. Este un animal viguros, ager, rustic, sobru și foarte rezistent. Aceste calități se datorează, în principal, vieții nomade pe care o duce. Expus tuturor intemperțiilor, nu poate fi decât sobru și foarte rezistent. Este utilizat atât la călărie cât și la tracțiune.

Iepele kirghize sunt mulse, din laptele lor fabricându-se kumisul - o băutură fermentată, acidă și puțin alcoolică, foarte apreciată de către poporul kirghiz și nu numai. Kumisul este o băutură cunoscută încă

**Continuare
în pagina 34**

Calul, un animail puternic....

continuare din pagina 33

din Antichitate, care se produce în condițiile de stepă, unde variația de temperatură nu este așa de mare, iar climatul este uscat. Cea mai priel-

nică regiune pentru fabricarea acestei băuturi ar fi, potrivit zootehniș-

tilor ruși, regiunea Samara. Iepele care sunt mulse de la 6-15 ani dau cea mai mare cantitate de lapte. Semnele iepelor kirghize bune lăptoase sunt următoarele: sfârcuri mari și lungi, pielea de pe uger subțire și lucioasă, ugerul mare, moale după muls, vinele ugerului evidente. Acestea dau un litru și jumătate până la doi litri de lapte pe zi.

Caii kirghiz au fost ulterior îmbunătățiți, mai ales cei de talie mare, care erau cumpărați în vederea remontei cavaleriei teritoriale a cazacilor din Oremburg și Ural. Caii kirghizi puteau fi găsiți în provinciile Samara și Saratov și în târgurile din provinciile Simbirsk, Viatka, Perm și Torida.

Sergentul

Vasile Alecsandri

Pe drumul de costișe ce duce la Vaslui
Venea un om, cu jale zicând în gândul lui:
"Mai lungă-mi pare calea acum la-ntors acasă...
Aș vrea să zbor, și rana din pulpă nu mă lasă!"
Și bietul om, slab, palid, având sumanul rupt
Și o cămașă ruptă bucăți pe dedesupt,
Pășea trăgând piciorul încet, dar pe-a lui față
Zbura ca o lumină de glorie mareață,
Și-n ochii lui de vultur adânci, vioi și mari
Treceau lucioase umbre de eroi legendari.
Opinca-i era spartă, căciula desfundată,
Dar fruntea lui de raze părea încoronată.
Calică-i era haina, dar străluceau pe ea
Și crucea "Sfântul Gheorghe" ș-a "României Stea".
Românul venea singur pe drumul plin de soare,
Când iată că aude fanfare sunătoare
Și vede nu departe în fața lui venind
Un corp de oaste mândră în aur strălucind.
Erau trei batalioane de garda-mpărătească

Mergând voios la Plevna cu dor s-o cucerească.
În frunte-i colonelul semet, pe calu-i pag,
La bravii săi tovarăși privea ades cu drag,
Și inima în pieptu-i bătea cu foc, deșteaptă,
Căci el visa, privindu-i, la lupta ce-i așteaptă.
Deodat' el dă cu ochii de searbădul român
Ce stase-n loc la umbră, sub un stejar bătrân,
Și mult se minunează, și nici că-i vine-a crede
Când crucea "Sfântul Gheorghe" pe sânul lui o vede
Ș-oprește regimentul, iar bravul colonel
Se-nchină la drumețul, s-apropie de el
Și-i zice cu blândețe: "De unde vii, străine?"
"Vin tocmai de la Plevna." "Cum e acolo?" "Bine."
"Dar aste decorații cum, cine ți le-a dat?"
"Chiar domnitorul nostru ș-al vostru împărat."
"Dar pentru care fapte?" "Știu eu?... Cică drept plată
Că am luat eu steagul reduței... și pe dată
Cu el, străpunși de glonțuri, ne-am prăbușit în șant..."
"Dar ce rang ai, voinice?" "Am rang... de dorobanț!"
Atunce colonelul, dând mâna cu sergentul,
Se-ntoarce, dă un ordin... Pe loc, tot regimentul
Se-nșiră, poartă arma, salută cu onor
Românul care pleacă trăgând al lui picior.

În acest număr au semnat...

Vasile Alexsandri	pag. 1	Baki Ymeri	18
Ion Iancu Vale	3	Ioan Seni	19
Mircea Micu	3	Vavila Popovici	21
Mircea Horia Simionescu	4	Al. Florin Țene	22
Theodor Codreanu	5	Menuț Maximilian	23
Florea Turiac	7	Gheorghe Palel	25
Victor Sterom	8	Emil Perșa	26
Mihai Antonescu	9	Valeri Toderici	26
Florentin Popescu	10	Ștefan Petra	27
Monica Mureșan	12	Ion Iancu Vale	28
Manuela-Elena Dragoș	14	Adrian Melicovici	29
Ion Murgeanu	15	George Tei	30
Ioan Țepelea	16	Serghei Esenin	31
George Elliot Clarke	16	Edgar Allan Poe	32
Melania Cuc	17	Claudiu Duică	33
Elona Zhana	18	Radu Mihai Crișan	36

Profită de VACANȚA DE VARĂ

În învățământ sunt lucruri pe care nu le poți face decât în lipsa elevilor. **PENTRU ELEVII!**

DEVSOFT
devsoft.ro@gmail.com
0730 863 602

+

=

Reinstalarea sistemului de operare pe toate stațiile de lucru și/sau pe serverele existente.

Eliminarea prafului din interiorul carcaselor unităților centrale ale calculatoarelor din unitate.

La începutul anului școlar următor, elevii vor avea acces la calculatoare pe deplin funcționale.

Grafica acestui număr este semnată de Andreea Mierlea din Târgoviște.

Adresa redacției principale: Aleea Arcașilor, bl. 36, sc. B, ap. 23, Târgoviște, România
Telefoane:
0722 702 578, 0741 732 122
E-mail: ioniancuvale@yahoo.com

Colegiul director: Grigore Grigore, Claudiu Duică, Florea Turiac, Gheorghe Palel, Gandy Georgescu

Redacții asociate - România: Bacău, Bistrița, Brașov,, Cluj-Napoca, București, Deva, Focșani, Turnu Severin, Hunedoara, Mangalia, Olănești, Oradea, Ploiești); - **Alte țări:** Canada, Danemarca, Elveția, Franța, Gibraltar, Italia, Macedonia, Republica Moldova, Serbia, S.U.A., Ucraina. ■ **Fotoreporter:** Tiberiu Rusescu

Sponsor: Claudiu Duică

Răspunderea deontologică a materialelor publicate aparține exclusiv semnatărilor

Tehnoredactare: **DEVSOFT** 0730 863 602 ■ devsoft.ro@gmail.com • Culegere text: Reta Sofronie • Corectură: Manuela-Elena Dragoș

Revistă editată de Societatea cultural istorică „ARM” Târgoviște ■ ISSN 1843-035X

Radu Mihai Crișan

Acesta este încă un motiv pentru care am rostit apăsător cuvântul «cetățeni». Căci, atâta vreme cât, de pildă, pe fiecare pașaport, indiferent de etnia titularului său, va sta scris NAȚIONALITATEA: CETĂȚEAN ROMÂN, orice infracțiune de drept comun comisă peste graniță de către persoane care fac parte din orice altceva numai din nația română nu, va fi pusă de străinătate în seama neamului românesc, care nu a săvârșit-o... Mai mult, va fi exploatată dușmănos împotriva lui chiar înălăuntrul țării, prin acțiunea dizolvantă a atâtor și-atâtor organe de presă care, în relatarea evenimentelor, ignoră cu desăvârșire esențiala diferență de care-am vorbit.

Referitor la cea de a doua dumneavoastră întrebare:

Dacă expresia folosită de mine «marele luminător de conștiință hotărât de Dumnezeu pentru națiunea română», considerați că este inadecvată pentru Eminescu, vă rog să-mi sugerați dumneavoastră cum s-ar

Testamentul politic al lui Mihai Eminescu (7)

„Înmulțirea claselor consumatoare și scăderea claselor productive, iată răul organic, în contra căruia o organizare bună trebuie să găsească remedii.“

cuvени să calific un om care, în doar două vorbe spus:

- este părintele ideologiei naționale moderne în evoluția noastră;

- care dintre toate geniile neamului românesc rămâne și azi singurul care a investigat toate domeniile de activitate fundamentale națiunii și a avansat soluții pentru propășirea lor;

- și care și-a întemeiat întregul sistem de gândire (străbătut de la un capăt la altul, ca de un fir roșu, de primatul adevărului și al iubirii de neam) pe valorificarea organică a raporturilor dintre național și universal, conținutul său potențând experiența și tradiția românească, prin ceea ce le este compatibil și le-ar putea fi folositor, din marele izvor de înțelepciune: omenirea.

V. Spuneți-mi vă rog, dumneavoastră susțineți că nu sunteți rasist. Dar despre Eminescu ce părere aveți în această privință? “Gurile rele” vorbesc mereu de xenofobia și de antisemitismul lui...

Doamna Airinei,

Mai întâi, ca să fim siguri că vorbim aceeași limbă, simt nevoia unor precizări terminologice.

Atât termenul «xenofobie», cât și cel de «antisemitism» sunt actualmente folosiți impropriu.

Înțelesul lor autentic este:

1. xenofobia: frică față de străini - înțelegi ca persoane (inclusiv colective: neamuri) -, iar nicidecum de ură împotriva lor. Obârșie: xeno - străin și phobos - frică;

2. antisemitismul: aversiune față de semiți - înțelegi tot ca persoane. Cuvântul «semiți» desemnează toate cele mai bine de 20 de neamuri descendente ale patriarhului biblic Sem, care neamuri includ, ironia sortii, și pe arabi, dar și pe evrei.

Spun «ironia sortii» având în vedere adversi-

tatea istorică reciprocă dintre evrei și arabi, notorie de veacuri pe plan mondial.

Și-atunci, mă cutremură următorul gând: să fie oare evreii cei mai crunți antisemiți?!

De aceea, pentru a putea să mă fac înțeles în societate, folosesc cei doi termeni în înțelesul lor consacrat, deși este denaturat, dar, totodată, îmi iau îngăduința să sugerez ca forme, chiar dacă nu desăvârșite, oricum mai proprii:

- pentru adversitatea contra străinilor ca persoane: «antixenie»;

- iar pentru cea împotriva evreilor ca persoane: «antiudaism».

Va urma

